

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 4/2023

Duben 2023

Požehnaný, který přichází ve jménu Páně

Květná neděle je vstupní branou, která nás uvádí do Svatého týdne, ve kterém náš Pán Ježíš začíná kráčet směrem k vrcholu svého pozemského života.

Ježíš Kristus vystupuje do Jeruzaléma, aby splnil Písmo, aby byl zavěšen na dřevo kříže – trůn, ze kterého bude kralovat navěky, a tak přitáhne k sobě lidstvo celé historie a všem nabídne dar vykoupení. Z evangelií víme, že se Ježíš vydal směrem k Jeruzalému spolu s Dvanáctí a postupně se k nim přidával rostoucí zástup poutníků. Svatý Marek nám říká, že už při odchodu z Jericha byl velký zástup, který následoval Ježíše (srov. Mk 10,46).

Slepý Bartimej

Tento evangelista zmiňuje událost, která se odehrává na posledním úseku cesty a která umocňuje očekávání toho, co se má stát, a znásobuje pozornost koncentrující se ještě více na Ježíše. Vedle cesty, u východu z Jericha, sedí a žebrá slepý člověk jménem Bartimej. Jakmile uslyší, že přichází Ježíš z Nazareta, začne křičet: „Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ (Mk 10, 47). Hledá se způsob, jak ho umlčet, ale zbytečně, až do momentu, kdy si ho Ježíš dal zavolat a pozval

ho, aby přišel k němu. Zeptal se ho: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ Slepec odpověděl: „Mistře, ať vidím!“ Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila!“ A ihned začal vidět a šel tou cestou za ním.“ (Mk 10, 51 - 52).

A hle, po tomto podivuhodném znamení, doprovázeném zvoláním „synu Davidův“, jako by chvění mesiášské naděje procházelo zástupem a v mnoha vyvolávalo otázku: Ten Ježíš, který kráčí před nimi směrem do Jeruzaléma, je snad Mesiáš, nový David? A s jeho vstupem do města, který se stále více přibližoval, přišel snad čas, kdy Bůh konečně obnoví Davidovo království?

Také příprava vstupu, kterou dělá Ježíš spolu se svými apoštoly, přispívá ke vzrůstu této naděje. Ježíš přichází do Jeruzaléma od Betfage a Olivové hory, tedy cestou, po které měl přijít Mesiáš (srov. Mt 21,1). Odtud posílá předem dva apoštoly prikazujíc jim, aby mu přivedli oslátko, které měli najít u cesty. Oni ho skutečně našli, odvázali a přivedli k Ježíšovi. Od tohoto okamžiku ducha apoštolů a jiných poutníků naplnil entuziasmus: sebrali své pláště a pokládali je na oslátko; jiní je prostírali na cestu před Ježíšem, který postupoval na zádech oslátka. Potom nařezali ratolesti ze stromů a začali křičet slova 118. žalmu. Byla to starověká slova požehnání poutníků, která se v tomto kontextu stala mesiášským zvoláním: „Hosana! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Požehnané království našeho otce Davida, které přichází! Hosana na výsostech!“ (Mk 11,9-10). Toto slavnostní provolávání, tlumočené všemi čtyřmi evangelisty, je křikem požehnání, hymnem jáсотu. Ono vyjadřuje jednoduše přesvědčení, že v Ježíši Bůh navštívil svůj lid a že konečně přišel očekávaný Mesiáš A všichni jsou tam se vzrůstajícím očekáváním díla, která Kristus naplní, když vstoupí do svého města. Evangelista Matouš dále píše: „Jakmile vjel do Jeruzaléma, vzrušení zachvátilo celé město a lidé se ptali: ‚Kdo je to?‘ Ze zástupu jim odpovídali: ‚To je ten prorok, Ježíš z galilejského Nazareta.‘“ (Mt 21,10).

Pohled na lidstvo jako pohled požehnání

Jaký je obsah či hlubší ozvěna tohoto jásavého křiku? Odpověď k nám přichází z celého Písma svatého, které nám připomíná, že Mesiáš naplní příslib Božího požehnání, originální příslib, který dal Bůh Abrahamovi, otcí všech věřících: „Udělám z tebe velký národ, požehnám ti“ (Gn 12, 2) A pokračuje: „V tobě budou požehnána všechna pokolení země!“ (Gn 12, 3). Je to příslib, který si Izrael udržoval vždy živý v modlitbě, především v modlitbě Žalmů. Ten, který je slaven zástupem jako požehnaný, je ve stejné době ten, ve kterém bude požehnáno celé lidstvo. Tak lze v Kristově světle pohlížet na lidstvo jako na

hluboce jednotné a jakoby zahalené pláštěm božského požehnání. Je to požehnání, které vše naplní, všechno vykoupí, všechno posvětil.

Zde můžeme odkrýt první velké poselství, které k nám přichází skrze slavnost Květné neděle. Je to pozvání přijmout správný pohled na celé lidstvo, na národy, které formují svět, na jeho rozličné kultury a civilizace. Pohled, který věřící člověk přijímá od Krista, je pohledem požehnání: pohled moudrý a laskavý, schopný pochopit krásu světa a brát ohled na křehkost. V tomto pohledu se zračí tentýž Boží pohled na lidi, které on miluje, a na stvoření, které je dílem jeho rukou. V Knize moudrosti čteme: „Ty však máš slitování se vším, protože můžeš všechno, a jsi shovívavý k hříchům lidí, aby dělali pokání. Vždyť ty miluješ všechno, co je, a nic si neošklivíš z toho, cos udělal“ (Moudr 11,23); a dále: „Ale ty máš na všechno ohled, poněvadž je to tvé, vládce, milující život“ (Moudr 11,26).

Kdo je Mesiáš

Zkusme se zamyslet, co se nachází v srdci těch, kteří hlasitě volají ke slávě Krista jako krále Izraele. Jistě měli svou představu Mesiáše; představu, jak by měl jednat dlouho očekávaný Král příslibený proroky. Není náhoda, že za pár dní jeruzalémský zástup namísto provolávání slávy Ježíši, křičí na Piláta: „Ukřižuj ho!“ (Lk 23, 21). A samotní učedníci tak jako jiní, kteří ho viděli a poslouchali, zůstali němí a rozptýlení. Skutečně, větší část zůstala zklamaná ze způsobu, pro který se Ježíš rozhodl pro prezentování se jako Mesiáš a Král Izraele. Právě zde spočívá jádro slavnosti Květné neděle – otázka, kterou si kladli tehdy v Jeruzalémě: Kdo je to? A kterou si klademe i my dnes: Kdo je pro nás Ježíš z Nazareta? Jakou představu máme o Mesiášovi, jakou představu máme o Bohu? Je to rozhodující otázka, které se nemůžeme vyhnout – tím více, že právě v tomto týdnu jsme

povolání následovat našeho Krále, který si vybírá jako trůn kříž; jsme povoláni následovat Mesiáše, který nám nezajišťuje snadné pozemské štěstí, ale štěstí nebe, blažené vidění Boha tváří v tvář. Musíme se tedy ptát sami sebe: Jaká jsou naše skutečná očekávání? Jaké jsou naše nejhlubší touhy směrem k Bohu?

Ježíš ukazuje Boží moc jako moc lásky

Benedikt XVI. v homilii na Květnou neděli v roce 2008 připomněl, že mezi těmi, kteří vzývají Ježíše jako Davidova syna, jsou i děti. A Ježíš říká svým učedníkům, že na to, aby mohli vstoupit do Božího království, se musí opět stát dětmi: „Abychom mohli poznat Boha, musíme se zřici pýchy, která nás oslepuje a oddaluje od Boha, jako by Bůh byl naším konkurentem. Abychom mohli potkat Boha, musíme se stát schopnými vidět srdcem. Musíme se naučit hledět mladým srdcem, které není zatemněno předsudky a oslepeno ziskem. Tak v dětech, které svým svobodným a otevřeným srdcem poznávají jeho, viděla vždy Církev obraz věřících všech dob a také svůj vlastní obraz.“ Snad i proto bývala donekdávna Květná neděle Světovým dnem mládeže. *(V roce 2020 ho papež František přeložil na poslední neděli liturgického roku – na slavnost Krista Krále. – pozn.red.)*

Kéž jsou to především dva pocity v těchto dnech: chvála, jak to dělali ti, co přijali Ježíše v Jeruzalémě s jejich „Hosanna“; a díky, protože během tohoto Svatého týdne Pán Ježíš obnoví dar větší, než si můžeme představit; daruje nám svůj život, své tělo a svou krev, svou lásku, ale na tak velký dar musíme odpovídat přiměřeným způsobem, totiž darem nás samých, našeho času, naší modlitby, našeho bytí v hlubokém společenství lásky s Kristem, který trpí, umírá a vstane z mrtvých pro nás Benedikt XVI. říká ve zmíněném kázání na Květnou neděli: „On nepřichází jako ničitel, nepřichází s mečem revolucionáře, přichází s darem uzdravovat. Věnuje se těm, kteří jsou pro nemoc odsouváni na okraj svých životů a společnosti. Ježíš ukazuje Boha jako toho, který miluje, i jeho moc jako moc lásky, a tak nám mluví o tom, co už navždy bude součástí správné bohoslužby: uzdravovat, sloužit a dobrem hojit rány.“

Gesto prostrírání plášťů

Starověcí církevní otcové viděli symbol tohoto všeho v gestu lidu, který následoval Ježíše při jeho vstupu do Jeruzaléma – v gestu

prostírání pláštíků před Pánem. Před Kristem – říkali otcové – musíme prostírat náš život, naše osoby, v postoji vděčnosti a adorace. V závěru si opět vyslechněme hlas jednoho z těchto starověkých otců, hlas svatého Ondřeje, krétského biskupa: „Prostřeme tedy pokorně před Kristem nás samotné spíše než tuniky nebo bezduché ratolesti a zelené větve, které potěší oči jen na pár hodin a jsou odsouzeny ke ztrátě mízy i jejich zeleně. Prostřeme nás samé nově oblečené jeho milostí, nebo lépe, jím celým a pokořme se pod jeho nohama jako rozložené tuniky, abychom mohli nabídnout Vítězi nad smrtí ne už jednoduché palmové ratolesti, ale vítězné trofeje. Rozbouříce duchovní ratolesti duše, i my každý den, spolu s mladíky, svatě volejme: ‚Hosanna! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně‘ (Mk 11,9), Král Izraele.“

Kontemplace znamená dovolit Ježíši, aby v nás prožíval své utrpení, svou lásku, svou pokoru, aby se s námi modlil, byl mezi námi a skrze nás vedl druhé ke svatosti.

SVATÁ MATKA TEREZA.

(podle KN)

Dotkni se. Zmrtvýchvstalého!

Vzkříšený. Dotek. Boží milost. Papežský kazatel Raniero Cantalamessa řekl: „Spása závisí na víře ve vzkříšení.“ Věříme? A vnímáme dotek zmrtvýchvstalého Ježíše?

Ve vyznání víry vyznáváme, že věříme ve zmrtvýchvstání. Slova, která jsme už

tolikrát na mši svaté vyznali... ale opravdu jim věříme? Velikonoce prověřují situaci našeho vlastního srdce – je více mrtvé než živé? Dotkl se ho Ježíš, který vstal z mrtvých, je skutečně živý a je s námi až do skončení světa? Když se Ježíš dotkne našeho srdce, udělá v něm takovou reorganizaci a pořádek, že i předvánoční úklid v našich domácnostech je oproti tomu jen slabý odvar.

„Svou smrtí Bůh přinesl krásu tam, kde se ty sám sobě hnušíš,“ řekl nedávno během přednášky páter Josef Mihok. Co tedy přináší do našeho života dotek Ježíše ve velikonoční ráno? Nechme se Bohem překvapit!

PŘEDZVĚST VZKŘÍŠENÍ

Nejprve potřebujeme projít tmou. Ona je však světlem, což zjistíme, až když si na ni naše oči navyknou. Protože to světlo nás zalilo, až oslepilo. Arcibiskup Fulton Sheen často zdůrazňoval, že bez Velkého pátku v našem životě nemůže být Velikonoční neděle. „Bůh ve své výchově zdokonaluje své milované utrpením. Vzkříšení lze dosáhnout pouze nesením kříže. Právě tuto část poslání našeho Pána ďábel napadl,“ řekl arcibiskup a dodal: „Bolest kříže je předzvěstí radosti vzkříšení. Aby mohli mít účast na jeho slávě, musí mít účast i na jeho utrpení. Nyní cítí smutek, neboť ho už neuvidí v těle, ale radost přijde, když duchovně vyzrají a svět jim ji nebude moci vzít.“

SLOVO ŽIVOTA

„Bible není jen krásnou knihou, kterou máme v knihovně. Je slovem života, které má být zaseto, je darem, který Vzkříšený Ježíš žádá, abychom ho přijali a tak měli život v jeho jménu,“ napsal v jednom tweetu papež František. Boží slovo ožívuje naše srdce. Nejenže sytí naše srdce, ale je i místem setkání s živým Bohem. Pokud jím pravidelně naplňujeme své srdce, život, odráží se to v celém našem životě. Slovo, které dává život, dá skutečný život i našim všedním i nevšedním dnům. A toto slovo života zažíváme a zakoušíme i v Církvi – obzvláště účinné je ve svátostech. Slovo života, které nás osvobozuje od hříchů, proměňuje obyčejný chléb a víno na Ježíšovo tělo a krev...

AUTENTIČNOST SRDCE

Když se Ježíš dotkne našeho srdce, života, padají v nás masky a formalismus, ve kterém jsme do té doby prožívali svou víru. Končí naučené formulky, fráze a pózy a začíná život, který prýští skutečně z hloubky našeho srdce – a jeho zdrojem je Zmrtvýchvstalý. Už si nepotřebujeme na něco hrát – ani ve svém osobním, studijním, pracovním, rodičovském životě, ani v životě víry. Přestane se srovnávat a naše zanícené srdce bude mít jedinou normu, se kterou by se chtělo rovnat - Ježíš Kristus. Tuto autenticitu a živost pocitů i lidí kolem nás, a to ve všech sférách. A uvidíte, že budou chtít mít i oni to (respektive toho), co máte vy. Ježíše Krista.

VŠECHNO TVOŘÍ NOVÉ

Dotek Vzkříšeného si představuji jako elektrický proud. Spálí všechno, co brání v cestě, co tam nemá co dělat. A zapojí, zapálí vše v našem životě, že každý „kablík“ v našem srdci a životě bude oživen proudem milosti a bude sloužit k tomu, k čemu byl stvořen Tvůrcem. Mrtvé kosti ožijí, co bylo bez života, bude jím překypovat, mrtvé se změny na živé. Budou cesty na poušti a řeky na pustině. Zavřené hroby v našich srdcích budou mít odvalené kameny, smrt nebude mít poslední slovo a všechno (v srdci) rozkvetne. A to vše se vůbec nemusí dít hlučně a za světla reflektorů, ale v tichosti, v hloubce srdce, jako když po zimě ještě zpod sněhu raší první sněženky...

PROMĚNĚNÉ SRDCE

Když se srdce dotkne Vzkříšený, začne v něm pulsovat nový život. Už to není víc srdce z kamene, ale živé srdce z masa. Protékají jím potoky hluboké radosti, pokoje, lásky, darů Ducha Svatého, na které si jen vzpomenete. „Duch Svatý v nás završuje to, co udělal v Ježíši: jeho rány, ta ošklivá zranění způsobená zlem, se silou Ducha Svatého změny na kanály milosrdenství, zářivé rány, ve kterých jasně svítí Boží láska, láska, která zvedá, která dává vstát, dává znovu ožít,“ řekl papež František. Láska, které je takové srdce plné, proměňuje dále všechno, čeho se jen dotkne. Takový člověk už nejedná sám ze sebe a za sebe, ale všechno dělá skrze Krista, s Kristem a v Kristu. A je plný pokoje a odpuštění, které vléval Zmrtvýchvstalý do srdce každému, s kým se po vzkříšení setkal, a činí tak i dnes.

DYNAMICKÝ SPĚCH

Marie Magdaléna utíká od prázdného hrobu. Bere s sebou (ještě vystrašené) učedníky a běží zpět. Přestože Petr zpočátku nevěří, přece vstává, nezůstává zavřený v domě a utíká ke hrobu. Nesedí se založenýma rukama. Jednají. Běží. Nedočkavost. Každý, kdo našel prázdný hrob (a uvěřil

tomu), utíká, aby se o to podělil s ostatními. Nezůstává pasivní, statický, ale je poháněn vpřed a jedná. Nebo ho žene Kristova láska a nemůže nemluvit o tom, co viděl a slyšel. Dotčení Vzkříšeným prchají od prázdného hrobu, aby tuto novotu oznámili celému světu. Utíkají a nehledají přitom sebe samé a svou realizaci, ale Ježíše.

DO CELÉHO SVĚTA S ODVAHOU

Vzkříšení dělá z ustrašených apoštolů odvážné svědky evangelia, kteří se rozprchnou do celého světa, aby naplňovali Ježíšovu velikonoční výzvu: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu stvoření.“ (Mk 16,15) Přidáme se k nim dnes i my?

I do tmy našich dnů zaznívá velikonoční zpěv: „Nebojte se, vstal jsem z mrtvých a budu stále s vámi!“

(podle Slovo⁺)

Podívejte se na video, které mluví o tom, co znamená hřích a zmrtvýchvstání v našem životě.

Nástroje umučení se změnilý na zbraně spásy

Mluvit o zbraních v souvislosti s Ježíšem Kristem se ve smyslu jeho učení a skutků jeví nepřiměřené a nelogické. Přesto však existuje odborný a často používaný pojem *arma Christi* – v doslovném překladu „Kristovy zbraně“. Rozšířil se zejména v období baroka v křesťanské ikonografii.

Někteří Ježíšovi současníci, zejména extrémističtí zeloti, si představovali mesiáše jako silného vůdce a bojovníka, jehož prostřednictvím by násilným způsobem – tedy i pomocí zbraní – došlo k sesazení tehdejší politické moci a nastolení Boží vlády.

Vyzbrojeni a bojově naladěni byli i někteří apoštolové. Dokazují to i slova Evangelia podle Lukáše: „Pane, podívej, tady jsou dva meče“ (Lk 22, 38).

Apoštolové je při Poslední večeři vyřkli, aniž by si uvědomili pravý čili duchovní význam Ježíšovy výzvy: „Nyní však, kdo má měsíc, ať si ho vezme a stejně tak mošnu; a kdo nemá, ať prodá svůj plášť a koupí si meč. Říkám vám

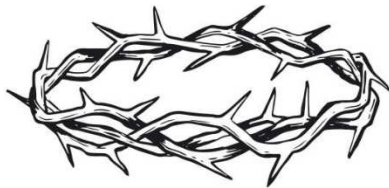
totiž, že se na mně musí splnit, co je napsáno: 'A byl počítán mezi zločince.' Neboť co je o mně řečeno, už se naplňuje!“ (Lk 22,36-37). Hned nato na Olivové hoře Šimon Petr skutečně tasil meč (srov. Jn 18,10). „Když ti, kdo byli s Ježíšem, viděli, co se chystá, zeptali se: ‚Pane, máme zasáhnout mečem?‘ A jeden z nich udeřil veleknězova služebníka a utal mu pravé ucho. Ježíš však na to řekl: ‚Přestaňte! Dost!‘ A dotkl se jeho ucha a uzdravil ho.“ (Lk 22,49 - 51).

Pán Ježíš nenaplnil jejich militantní představy a projevil se zcela jinak – jako dobrotivý a pokojemilovný člověk, pohotový vždy zasáhnout proti jakémukoli násilí a zlu.

Nejsou zbraně jako zbraně

V barokním období - ale také dříve či později - mnoho umělců nacházelo inspiraci v biblických textech, apokryfech i v legendách o Ježíšově utrpení a tyto pašijové události pak různým způsobem interpretovali prostřednictvím svých děl. Realistická výtvarná ztvárnění scény na Golgotě doplňovala a zvýrazňovala rozličnými věcmi a nástroji (atributy) souvisejícími se zradou, zesměšňováním, s mučením, utrpením završeným smrtí a s následnými událostmi, jako bylo snímání z kříže a uložení Ježíšova těla do hrobu.

Kromě toho vznikala i samostatná díla (obrazy, grafiky, kresby, rytiny, řezby, fresky, vitráže) zobrazující jednotlivé či zdvojené nástroje Kristova umučení. Rovněž výtvarníci vytvořili díla s množstvím větších kompozičně upravených celků, kde představovali celou plejádu těchto věcí a nástrojů. V některých výtvarných dílech drží v rukou tyto nástroje andělé. Soubory takových nástrojů a také děl dostaly

společný historický název *arma Christi* - „Kristovy zbraně“. Používá se dodnes, i když v současnosti by bylo vhodnější používat například slovní spojení „nástroje Kristova umučení“.

Použití pojmu, který je odvozen od zbraní – arma, se vysvětluje v souvislosti s vítězným bojem Ježíše Krista nad hříchem a smrtí. Při tomto boji byly použity drastické nástroje, které se proto v jistém smyslu staly součástí díla spásy.

Počet nástrojů

Výpočet prvků souvisejících s pojmem *arma Christi* nebyl nikdy přesný a ustálený. Historickým a uměleckým vývojem se měnil. Svou roli zde sehrála i rustikální tvorba a téměř neomezená fantazie zbožného lidu. Některé prvky se vyskytovaly pravidelně, jiné sporadicky. Pokusíme se je vyjmenovat a krátce charakterizovat.

Kříž patří do standardní sestavy *arma Christi* spolu s nápisovou tabulkou INRI; často vidíme ve výtvarných zobrazeních napravo a nalevo od Ježíšova kříže i kříže s lotry.

Po kříži se velmi často vyskytuje na obrazech trnová koruna obtočená kolem průsečíku křížových ramen a trojice, respektive ve východních církvích čtveřice, hřebíků.

Na vodorovném rameni kříže je zavěšeno kladivo, kleště a důtky. O kříž jsou opřeny: kopí, tyč s naraženou houbou a žebřík.

V menší míře se ve výtvarných zobrazeních vyskytovaly pochodně nebo lucerny, kterými si vojáci svítili v noci na Olivové hoře při zatýkání Ježíše. Z nočních epizody jsou známy také provazy, řetězy a Petrův meč.

Vojáci při mučení Ježíše použili i pranýř, třtinu a na posměch oblékli Krista do purpurového roucha. Během křížové cesty lid házel na Ježíše kameny. Co se týče křížové cesty, zde je třeba zmínit

Veroničin šátek, který je častým samostatným výtvarným námětem. Veronika, která se tradičně zmiňuje v šestém zastavení modlitby křížové cesty, podala Ježíšovi vlastní ručník, aby si mohl otírat zmučenou tvář.

S událostmi na Golgotě souvisí i výtvarný námět kostek jako losu, aby se rozhodlo, kdo z vojáků si přivlastní Ježíšův oděv. „*Když vojáci Ježíše ukřížovali, vzali jeho svrchní šaty a rozdělili je na čtyři části, každému vojákovi jednu; vzali i suknici. Suknice byla nesešíváná, v jednom kuse setkaná odshora až dolů. Řekli si tedy: „Netrhejme ji, ale losujme o ni, komu připadne.“ Tak se měl splnit výrok Písma: 'Rozdělili si mé šaty a o můj oděv losovali.' Právě tak to vojáci udělali.*“ (Jan 19,23-24).

Nad křížem na obloze mají místo zatemněná nebeská tělesa slunce, měsíc a hvězdy. U paty kříže je položena lebka, která podle odborných interpretací patří praotci Adamovi, protože Kristus na kříži představuje nového Adama.

V další rozšířené sestavě arma Christi objevíme halapartnu, sekeru, džbán související s Pilátovým mytím rukou, kalich ve smyslu biblického textu; „*Otče, chceš-li, odejmi ode mě tento kalich, avšak ne má vůle at' se stane, ale tvá.*“ (Lk 22,42). Také je zde zobrazení andělů, kteří zachycují Ježíšovu krev do kalichů.

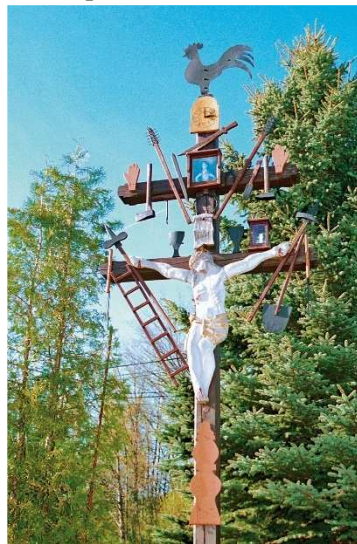
Mezi arma Christi patří i části lidského těla – Ježíšovo probodnuté srdce; dlaň, která Ježíše bila po tváři; odřáté ucho sluhu na Olivově hoře; tváře těch, kteří žádali Ježíšovu smrt, včetně Kaifáše a Annáše; ústa s plivancem.

Výpočet arma Christi ukončíme hodinovým ciferníkem ukazujícím třetí hodinu a měšcem s třiceti stříbrňáky, které Jidáš dostal jako odměnu za zradu Krista. Zajímavostí, která hraničí až s bizarností, je zařazení lopaty a krumpáče – předmětů souvisejících s pohřbíváním v našich podmínkách – ke „Kristovým zbráním“.

Kohoutí kříže

Zvláštní ikonografické ztvárnění "Kristových zbrání" představují takzvané kohoutí kříže.

Objevují se zejména na starých obrazech, rytinách nebo jako ilustrace ve starých

knihách. Jejich výskyt ve volné přírodě je velmi vzácný. S oblibou je staví zejména na Šumavě, a to na bavorské i české straně. Naleznou se však i v Polsku, jsou to převážně dřevěné, ale i kovové kříže s nástroji mučení, na vrcholu kterých je umístěn kohout. Právě kohout se stal symbolem Petrovy zraedy a také patří do skupiny arma Christi.

(podle KN)

Pomodlete se s námi křížovou cestu

Jde sice o starší modlitbu, kterou pro Spolek svatého Vojtěcha sestavil teolog a překladatel liturgických knih Vincent Malý, její jednoduchá zamyšlení jsou však aktuální a povzbudivá i pro současného křesťana.

Úvod: Pane Ježíši, ty jsi řekl: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě“ (Mt 16, 24). Chceme tě doprovázet na tvé bolestné cestě, abychom měli účast na milostech tvého utrpení a smrti. Litujeme svých hříchů, za které jsi zemřel v mukách na kříži, máme upřímnou vůli chránit se hříchů a vždy ti věrně sloužit.

Ukřížovaný Ježíši, smiluj se nad námi.

1. zastavení: Pán Ježíš je odsouzen k smrti

Pane Ježíši, ty ses z lásky k nám dal odsoudit k smrti; daruj nám tu milost, abychom jednou s láskou a trpělivostí přijali smrt v tvých rukou. Pane Ježíši, nebuď nám tehdy Soudcem, ale Spasitelem.

2. zastavení: Pán Ježíš bere kříž na svá ramena

Pane Ježíši, ty jsi vzal na sebe dobrovolně kříž, pomoz nám, abychom svůj kříž a svá utrpení statečně nesli až do smrti. Pane Ježíši, dej nám sílu, abychom uměli přinášet oběti pro tebe a pro tvou Církev a vytrvali až do konce.

3. zastavení: Pán Ježíš poprvé padá pod křížem

Pane Ježíši, pod tíhou kříže jsi klesl; odpusť mi, když z lidské slabosti upadnu do hříchu. Pane Ježíši, pomoz nám povstat z hříchů, abychom žili novým životem.

4. zastavení: Pán Ježíš se setká se svou Matkou

Pane Ježíši, tebe potěšila přítomnost tvé Matky; dej, aby tvá Matka těšila i nás a pomáhala nám v životě i ve smrti. Pane Ježíši, chceme v utrpení následovat tebe a tvou Matku a společně snášet všechna protiventství.

5. zastavení: Šimon z Cyrény pomáhá Ježíšovi nést kříž

Pane Ježíši, Šimon z Cyrény ti pomohl nést kříž; dej nám pravé přátele, kteří by nás neopustili v nouzi a neštěstí. Pane Ježíši, otevři nám srdce pro utrpení jiných, abychom v každém trpícím viděli tebe.

6. zastavení: Veronika podává Ježíšovi šátek

Ježíši, ty jsi Veronice do šátku otiskl svou tvář; vtiskni do našich duší svůj obraz, abychom se ti podobali. Pane, dej, ať přemáháme strach a lidské ohledy, dej nám odvahu vždy a všude se zastávat tebe a tvé Církve.

7. zastavení: Pán Ježíš podruhé padá pod křížem

Pane Ježíši, padl jsi podruhé pod křížem; buď nám milosrdný, upadneme-li do starých chyb. Pane Ježíši, ať nás tvůj pád uchrání od každého hříšného pádu.

8. zastavení: Pán Ježíš napomíná plačící ženy

Pane Ježíši, ty jsi laskavě napomínal plačící ženy; dej, abychom byli laskaví i my, když jiné musíme napomínat. Pane, pomoz nám, abychom těm, kdo jsou nám svěřeni, ukazovali cestu spásy.

9. zastavení: Pán Ježíš potřetí padá pod křížem

Pane Ježíši, ty jsi na křížové cestě vstal i po třetím pádu; pozvedni nás, když na strmé cestě do nebe ochabneme a klesneme. Dej, ať naše utrpení pomůže mnohým hříšníkům vstát z hříchů.

10. zastavení: Pánu Ježíši svlékají šaty

Pane Ježíši, svlékli tě z šatů; pomáhej nám, abychom si zachovali čistotu a nikdy neztratili roucho posvěcující milosti.

11. zastavení: Pána Ježíše přibíjejí na kříž

Pane Ježíši, ty jsi byl přibit na kříž; dej, ať se nelekáme utrpení, ale ať chápeme velikost oběti a sebezapření.

12. zastavení: Pán Ježíš na kříži umírá

Pane Ježíši, ty ses obětoval na kříži za nás; dej, abychom žili v tobě, v tobě umírali a tvými byli navěky.

13. zastavení: Pána Ježíše skládají z kříže

Ježíši, po složení z kříže jsi spočíval v náručí Boží Matky; dej, abychom tvé nejsvětější oslavené tělo s touhou a láskou přijímali do svého srdce

14. zastavení: Pána Ježíše pochovávají

Pane Ježíši, ty jsi byl uložen do hrobu a z něho jsi slavně vstal z mrtvých; dej, abychom i my vstali jednou k věčnému životu.

Závěr. Pane Ježíši, děkujeme ti za tvou lásku a milosrdenství, které jsi nám nyní na křížové cestě prokázal. Prosíme tě, nedopusť, aby tvá krev byla za nás vylita nadarmo. Ať nám tato pobožnost slouží ke spáse duše a těla. Nebo ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

(podle KN)

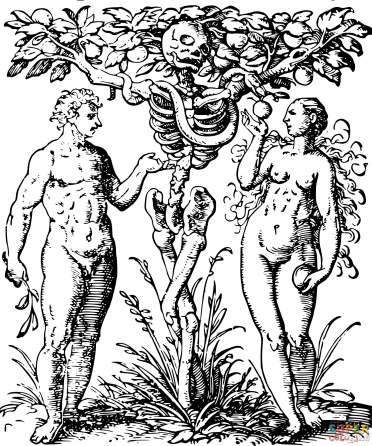
Naučit se důvěřovat Bohu jako Panna Maria

Ve svém životě nemůžeme udělat nic chytřejšího a lepšího, než se s naprostou důvěrou odevzdat Bohu. Tak to udělala Panna Maria a učí to i nás. Dá se říci, že pravá mariánská úcta spočívá v následování Panny Marie v její důvěře a odevzdanosti Bohu.

Náš problém nedůvěry vůči Bohu často souvisí se dvěma základními otázkami: s problematikou zla a svobody. Bojíme se důvěřovat Bohu, neboť se obáváme, že to dopadne špatně a budeme zklamáni. Druhá námitka zase spočívá v tom, že když se s důvěrou odevzdáme Bohu, pak přijdeme o svou svobodu. Podívejme se na obě námitky blíže.

Problém zla

Už ve starověku byla častou námitkou vůči Bohu problematika zla, jednoduše že se špatné věci často stávají dobrým lidem. Proč tomu Bůh nezabrání? Staro-

věcí církevní otcové tuto nelehkou otázku dávali do souvislosti s Boží prozřetelností. Jejich postoj sumarizuje Katechismus Katolické církve: „To, že Bůh dopouští fyzické a morální zlo, je tajemství. Bůh ho objasňuje skrze svého Syna Ježíše Krista, který zemřel a vstal z mrtvých, aby zvítězil nad zlem. Víra nám dává jistotu, že Bůh by nedopustil zlo, kdyby i z něho nakonec nevyvodil dobro cestami, které budeme zcela znát až ve věčném životě“ (KKC 324).

Jinými slovy, Bůh dopouští zlo proto, že ho umí zakomponovat do svého plánu, aby z toho nakonec vzešlo definitivní dobro. My to tváří v tvář neštěstí a zdánlivě nesmyslnosti nevidíme, ale Bůh vidí dál než my. On je režisér, který vše vede ke skvělému konci. Nejznámější příklad ze Starého zákona, jak Bůh umí i ze zla vytěžit dobro, je příběh Josefa Egyptského, jehož bratři prodali do otroctví (srov. Gn 37,18-36). Bylo to zlo, které na něm spáchali, ale nakonec Bůh toto zlo využil ve prospěch záchrany Josefových bratrů, kteří by jinak pomřeli hladem.

Největší zlo, které lidstvo spáchalo, je potupná smrt Božího Syna. Každý svými hříchy na ní máme podíl. Bůh mohl zabránit potupné smrti, ale neudělal to. Ježíš podstoupil ponižující smrt, aby nás spasil, a tak se z tohoto největšího zla stalo největší dobro, a proto velikonoční liturgie může i první hřích našich prarodičů opěvovat jako „felix culpa – šťastná vina, pro kterou k nám přišel tak vznešený Vykupitel“. Bůh má všechno v rukou, on bude mít poslední slovo, on umí všechno obrátit na dobro a všemu dát smysl. Neboť on sám je smyslem všeho: smyslem stvoření, smyslem života i smrti.

Panna Maria neztrácela důvěru v Boha ani tehdy, když pod křížem čelila největšímu zlu ve svém životě - nesmyslnému utrpení a smrti svého Syna. Důvěra v Boha jí dávala sílu, aby obstála v tomto těžkém okamžiku s nadějí, že když to Bůh dopustil, má to nějaký smysl a ten se jednou stane zřejmým. Stalo se, když Ježíš vstal z mrtvých.

Čím více člověk důvěřuje Bohu a jeho prozřetelnosti, tím více se stává prozřetelnějším a umí ve svém životě učinit správné volby a kroky, které se na první pohled mohou zdát jako nesmyslná a nešťastná rozhodnutí, ale nakonec se ukážou jako správné a stanou se požehnáním.

Když Matka Tereza opustila Kongregaci loretánských sester a zanechala perspektivní kariéru učitelky, aby šla do ulic Kalkaty pomáhat lidem na okraji společnosti, byl to na první pohled nesmyslný krok; ale byl to prozřetelný krok, jehož smysl pramení v důvěře Bohu. Když první dominikáni v Americe vystoupili ve prospěch obrany práv domorodého obyvatelstva, bylo to hodnoceno jako šílenství, ale byl to prozřetelný krok, díky kterému se diskuse a uplatňování lidských práv dostaly na novou úroveň.

Ztráta svobody?

Druhá námitka vůči přijetí Boží vůle spočívá v tom, že pokud se s důvěrou oddáme Bohu, omezí to naši svobodu a staneme se takříkajíc „Boží loutkou“. Na příkladu Panny Marie si opět můžeme uvědomit, že je to neopodstatněná námitka. Nic si tak Bůh nectí jako lidskou svobodu. Bůh nás stvořil ke svému obrazu a podobě, tedy jako svobodné bytosti (srov. KKC 1712).

V této souvislosti je dobré si uvědomit jednu věc: pouze Bůh je naprosto svobodný. Když teologie mluví o Boží všemohoucnosti, nemluví o ničem jiném než o jeho absolutní svobodě, tedy že jedině on může všechno. Oproti tomu lidská svoboda není a ani nikdy nebude absolutní svobodou. Myslet si, že naše svoboda je absolutní hodnota, znamená podlehnout klamu, tak jako prarodiče

v rajské zahradě. Myslet si, že naše svoboda je absolutní, znamená hrát si na Boha, a to nikdy nedopadne dobře. Svoboda není absolutní hodnotou, tou je

láska. Svoboda je zde vlastně kvůli lásce. Láska je pouze tehdy skutečná, když je svobodná. Svoboda je tedy nezbytnou podmínkou lásky a svobodného sebedarování. Naše svoboda je relativní, neboli souvztažná. Závisí na vztazích; především na vztahu k tomu, který je sám absolutní svobodou. Jsme svobodní jen natolik, nakolik žijeme v souladu s Boží vůlí. Nikdo

nebyl tak svobodný jako Ježíš a Maria. Čím se jim člověk více podobá, tím je svobodnější. Takovou svobodou se vyznačují světci. Kdo z nás je natolik svobodný, aby učinil to, co sv. Matka Tereza? Ozvat se proti nepravosti chce nejen odvahu, ale i vnitřní svobodu, kterou prokázali první dominikáni v Americe, když se zastali práv Indiánů. Kdo z nás je tak svobodný jako oni, že dokáže riskovat i dobré jméno a pověst? Kdo z nás je svobodný jako mučedníci, kteří dobrovolně a s radostí šli vstříc smrti?

Ne Bůh omezuje naši svobodu, ale hřích. Hřích je to, co nás svazuje, omezuje a obírá o svobodu. Můžeme si to ilustrovat na jednoduchém příkladu. Pokud nás někdo naštvě, hněv naplní naši mysl i srdce. Hněv je silné pouto, které nás sváže s člověkem, na kterého se zlobíme. Pak nejsme schopni věnovat se svobodně tomu, čemu máme, protože jsme svázáni hněvem. Stále se vracíme k problému. Jediným řešením je svobodně se rozhodnout a odpustit. Jen tak lze rozetnout tato pouta. Odpustit a přenechat vše tomu, který umí i ze zla, co nás postihlo, vytěžit dobro, je tím nejlepším rozhodnutím.

Bůh je láska a aby láska byla skutečná, musí být svobodná. K lásce se nedá donutit. Nedělá to ani Bůh. Láska je svobodné sebedarování. V tom spočívá i tajemství Nejsvětější Trojice. Otec se v úplnosti svobodně daruje Synovi. Syn se zase zcela svobodně daruje Otci a zosobněním tohoto vzájemného, úplného a svobodného sebedarování se Otce i Syna je Duch Svatý. Bůh se svobodně zcela daruje lidstvu. Jsme tento dar ochotni přijmout? Obvykle ne, ale našťástí se našla jedna Evina dcera, která tento dar přijala a opětovala. Její jméno je Maria.

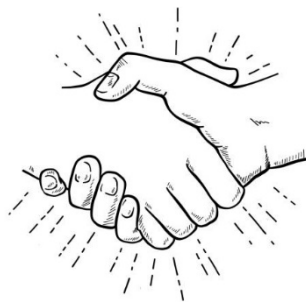
Bůh prostřednictvím archanděla Gabriela Pannu Marii do ničeho nenutil. Gabriel pokorně čekal na její rozhodnutí. Jeden ze starověkých církevních otců sv. Theofanes komentuje Gabrielova slova „Neboj se, Maria“ (Lk 1,30)

následovně: „Neboj se, Maria, to já bych se měl bát, že řekneš ne.“ Gabriel se bojí, že Maria řekne ne, podobně jako Eva. Svatý Bernard rozvíjí tuto myšlenku dále a popisuje celé stvoření, které úzkostně, s bázní a chvěním očekává, jak se Maria rozhodne. Bůh očekává, jak se Panna Maria svobodně rozhodne. Do ničeho ji nenutí, ani neomezuje její svobodu. Čteme-li s porozuměním příběh zvěstování, tak nám neujde, že i Panna Maria měla obavy, strach, špatné tušení, námitky, ale navzdory nim svobodně řekla „at' se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,37) a úplně se otevřela působení Boží vůle. Maria svým ano nepřišla o svou svobodu. Přijmout Boží vůli znamená otevřít se vzájemné spolupráci Boha a člověka. Jde zde o svobodný a tvůrčí souzvuk dvou vůlí a z tohoto souzvuku vždy vzejde něco krásného.

Důvěra je dar

První hřích je zároveň hříchem nedůvěry. Adam a Eva více důvěřovali slovům hada než Božímu slovu (srov. Gn 3, 4 - 6). Dábel narušil důvěru člověka k Bohu. Nenarušil však důvěru Boha v lidi. Bůh napříč dějinami spásy vkládal svou důvěru do lidí, které si vyvolil. Ježíš je ztělesněním Boží důvěry v člověka. V Ježíši se Bůh skutečně odevzdal do našich rukou. Bůh nám nepřestal důvěřovat ani tehdy, když jsme tuto jeho důvěru zklamali, když jsme způsobili Ježíšovu smrt na kříži. Zmrtvýchvstalý Pán vkládá svou důvěru do apoštolů, kteří ho v rozhodujícím okamžiku zklamali a opustili. Ježíš na břehu Tiberiánského moře opět vkládá svou důvěru do rukou Petra, který ho předtím zradil (srov. Jn 21,15-19). Bůh důvěřuje nejen Petrovi, apoštolům, ale věří člověku a daruje se mu ve své milosti. Bůh více důvěřuje člověku než člověk Bohu.

Důvěra je dar. Dar sebe sama. Důvěřovat někomu znamená takřikajíc odevzdat se mu do rukou. Bůh se nám v úplnosti daroval a odevzdal se do našich rukou v Ježíši Kristu, jak to naznačuje apoštol Pavel: „Když on vlastního Syna nešetřil, ale vydal ho za nás všechny, jako by nám s ním nedaroval všechno?“ (Řím 8, 32). Bůh nám daruje i svého Ducha, který je dar Otce i Syna. Jak můžeme Bohu opětovat jeho sebedarování se nám? Tím, že se mu s důvěrou darujeme jako Panna Maria. Kdybychom alespoň my křesťané více důvěřovali Bohu, tak bychom podobně jako Maria mohli zakusit, jak velké věci v nás a prostřednictvím nás Bůh koná i v dnešním světě.

*Bůh uchovává olej svého odpuštění pouze ve váze zvané důvěra v Boha.
SV. BERNARD Z CLAIRVAUX.*

(podle KN)

Pět kroků ve vztahu s Bohem

Osobní vztah s Bohem? Začíná zamilováním. Chceš se o něm co nejvíc dozvědět, chceš být co nejvíc s ním. Chceš se s ním o všechno dělit a nemít tajnosti. A chceš vědět, že on to také tak cítí ... A pak... Potom přijde to období, kdy je to více o vytrvalosti a stálosti, kdy buduješ a prohlubuješ.

1. ČTI SI O BOHU

Dvě myšlenky o Bibli se mě jednou hluboce dotkly a od té doby si je nesu životem. První je od sv. Jeronýma: „Kdo nezná Písmo, nezná Krista.“ A druhou myšlenku jsem slyšela od kněze, který nám dost horlivě mluvil o Písmu na animátorské škole. Řekl, že podobně jako Eucharistie, Boží tělo, zpřítomňuje živého Boha zde na zemi, i v Písmu, Božím slově, je Bůh přítomen. „Protože živé je Boží slovo...“ (Žid 4,12) A tak jak adorujeme Boží tělo, můžeme doma soukromě adorovat Boží slovo.

Vzpomeň si na čas, kdy jsi byl zamilovaný, nebo si představ někoho, koho si vážíš a je pro tebe inspirující. Není snad samozřejmé, že se o něm chceš co nejvíce dozvědět? Číst Písmo svaté a přemýšlet o přečteném by měl být jakýsi základ ve vztahu s Bohem. Písmo nás učí, povzbuzuje, posiluje, oživuje, upokojuje...

2. MĚJ S NÍM SPOLEČNÝ ČAS

Pokud je to jen trochu možné, vyhledej Boží přítomnost, jdi do kostela, na mši svatou, zastav se u kříže, navštiv společenství, zapoj se do chval, modliteb, adorace, modli se... nebo ho jen tak pozvi do své „všednosti“. Kráčeš s ním cestou do práce, uvař s ním oběd, pozvi ho na procházku. Můžeš s ním uspávat děti či cestovat. Můžeš s ním být, kdykoli po tom zatoužíš. Je v jistém smyslu

jako pohádkový džin. Je u tebe jako na zavolání. Tak si na něj často pomysli. Kdykoli během dne. A vždy si nově připomeň, že je blízko u tebe. I když to tak možná zrovna necítíš, on je věrný Bůh, který tě nikdy neopustí a nikdy na tebe nezapomíná.

3. BUĎ SÁM SEBOU

Každý vztah prohlubují rozhovory – o všem možném i nemožném. O vtipných i o vážných věcech. O všem, co prožíváš, o čem přemýšlíš, o čem sníš. Rozhovory o tom, co tě trápí a co tě těší. Jednoduše buď v nich sám sebou. Nic neskrývej a povídej Bohu o všem. Vztah s Bohem, to nejsou jen pěkně naformulované modlitby.

Říká se, že člověk nemá Bohu co nabídnout kromě dvou věcí – může mu dát svůj hřích a svou chválu. Hřích, který když Bohu odevzdáme, může ho očistit. Setkání s Bohem ve svátosti smíření je pro člověka uzdravující. Nezapomínejme na tuto příležitost a neberme ji jako povinnost. I když vyznat svůj hřích určitě není vždy jednoduché a příjemné, ve zpovědnici na nás nečeká pouze kněz, ale především milující a milosrdný Otec, který rád odpouští.

Chválit Boha a děkovat mu buduje v nás vědomí, že Bůh je skutečně všemohoucí. Přestože naše chvála nijak nepřidává na jeho velikosti, otevírá naše srdce a zaměřuje náš pohled na Boha, na jeho lásku a krásu.

4. NECH SE PROMĚŇOVAT

Určitě jste už slyšeli, nebo i na vlastní oči viděli, že manželé, kteří jsou již dlouhá léta ve vztahu, se postupně na sebe začínou podobat. Sladí se natolik, že je to vidět i navenek. I my bychom se postupně měli více a více podobat na Boha. V Písmu svatém, ve Starém i v Novém zákoně, jsme pozváni: „Buďte svatí, neboť já jsem svatý... Já jsem Pán, který vás posvěcuje.“ Pokud žiji upřímný vztah s Bohem, nutně se musí odrážet na mně jeho svatost.

Měj s Bohem chvíle, kdy budeš zticha. Modlitba by neměla být jednostrannou záležitostí. Monologem, ve kterém Bohu nedáš prostor. Buď s ním a nech ho, aby on mluvil k tobě. Nech se proměňovat jeho přítomností. Potkali jste už člověka, ze kterého vyzařoval nadpřirozený klid? Buďte i vy takovým člověkem. Čím hlouběji se sjednocujeme s Bohem, tím více jsme jeho nástrojem.

5. SPOLUPRACUJ S DUCHEM SVATÝM

Vztah s Bohem bez Ducha Svatého a jeho darů nemá tu „jiskru“, která je ve vztahu tak potřebná. Duch Svatý je nejlepším vychovatelem naší víry. Duch Svatý je láska. A mít dobrý vztah bez lásky... to se vlastně ani nedá... Láska tě nejlépe učí zaměřit svou pozornost na jiné, ne být zahleděný do sebe.

„...nikdo nemůže říci: Ježíš je Pán!, jen v Duchu Svatém.“ (1 Kor 12,3) Každý věřící je nositelem Ducha Svatého. On není jen pro vyvolené a netýká se pouze skupiny věřících, kteří jsou označováni jako „charismatici.“ Duch Svatý je rádce – je to ten tichý hlásek, který tě provází a radí ti, co máš říkat a jak máš jednat, aby tvůj život přinášel ovoce. Duch Svatý je oheň, který zapaluje tvé srdce a dává ti vášeň, aby tvá láska k Bohu a lidem stále rostla.

(podle Slovo⁺)

Jak se dobře připravit na zpověď

Vrcholící postní doba nás zve duchovně se připravit na oslavy Kristova vykupitelského díla. Součástí této přípravy je i smíření se s Bohem ve svaté zpovědi. S redemptoristou MICHALEM ZAMKOVSKÝM, který je misionářem Božího milosrdenství, jsme si povídali o tom, jak zvládnout svatou zpověď co nejlépe.

Zpověď je setkání s milujícím Otcem

V čem by měla spočívat příprava na zpověď?

V případě lidí pravidelně chodících ke zpovědi není příprava náročná, neboť ve společenství věřících si uvědomují své hříchy a poklesky. Jiné je, když se někdo po delší době rozhodne z různých důvodů přistoupit ke svátosti smíření. Je dobře, když mu někdo poradí, povzbudí ho, protože strach má velké oči a snadno může někoho odradit. V přípravě je velmi důležitá modlitba k Duchu Svatému, který jednak poukazuje na hřích, ale také povzbuzuje vrátit se k milosrdnému Otcovi.

S jakou motivací bych měl přistupovat ke zpovědi, aby nebyla jen o zvyku?

Je přirozené, že když něco během let pravidelně děláme, tak se to stává zvykem, rutinou. Tak to může být i s prožíváním mše svaté nebo zpovědi. Přesto však Pán Bůh si umí najít cestu do lidského srdce a dotknout se ho svou láskou. Při zpovědi, tak jako u jiných svátostí, si chceme uvědomit, že je zde mimořádná přítomnost svatého Boha. Někdy nasloucháme námitkám: „Proč mám jít ke zpovědi a druhému člověku odkrývat své nitro, své hříchy?“ Člověku? Vždyť při zpovědi říkáme: Zpovídám se Bohu i vám, otče... tedy především Bohu a potom knězi, kterým se Kristus zahaluje a v osobě kněze nám uděluje rozhřešení, tedy odpuštění hříchů. Při zpovědi si uvědomuji na jedné straně nepříjemnou skutečnost – že jsem hříšný. A i když slibuji nápravu, hřích mě přemáhá. Na druhé straně si však uvědomuji i krásnou skutečnost, že nejsem v tom sám, Ježíš vstupuje do mé bídý a bere na sebe můj hřích i následky hříchu a otevírá mi cestu ke svobodě a životu.

Zpověď tedy není jen nějakou psychologickou terapií (ačkoli ve velké míře jí také je). Zpověď není způsob, jak kněží mohou manipulovat lidmi, což také tu a tam slyšíme. Zpověď je svátostí, přítomností a mocným působením Svatého, který odpouští, uzdravuje, ba křísí „mrtvého“. Věřím tomu a často se to odehrává před mýma očima. Přistupujme tedy ke zpovědi jako k trůnu Božího milosrdenství s vírou, pokorou a upřímností. Ovoce se pak ukáže v našem životě.

Existuje nějaký ideální klíč, podle kterého by si člověk mohl zpytovat svědomí? Doporučujete zpytovat si svědomí i mimo otázky ve zpovědních zrcadlech?

Je dobře, když máme zažitý určitý způsob zpytování svědomí a ten si už může každý vybrat podle věku a stavovských povinností. Zpytování svědomí najdeme dnes v modlitebních knížkách, v příručkách o zpovědi, ale i na internetových stránkách. Důležité je, že chceme zpytovat svědomí a stáváme se citlivými na Boží hlas v nás. Někteří věřící mají ve zvyku dělat si poznámky, aby něco nezapomněli, a to je dobře. Nezapomínejme na hříchy spojené se zanedbáváním dobrého, jakož i se zanedbáváním Božích vnuknutí, což má potom závažné

---

důsledky. Na misích, kde svým ohlašováním zveme lidi k obrácení a ke zpovědi, mnozí cítí potřebu udělat si generální zpověď.

Jak můžeme povzbudit druhého, například rodinného příslušníka či kamaráda, aby šel ke zpovědi, aniž ho k tomu budeme nutit?

Je přirozené, že ten, kdo sám prožívá na sobě pozhánání ze zpovědi, velmi touží, aby to zažívali i jeho blízcí. Nelze to však zařídít násilím a na povel. Setkal jsem se už i s takovými případy, kdy někdo přišel z donucení a odcházel ze zpovědi šťastný a spokojený. Je dobře, když při určitých příležitostech – svátky, smrt blízkého, misie – povzbudíme někoho jít ke zpovědi. Pamatujme však, že nám stále zůstává síla modlitby. Je třeba prosit o dar živé víry a obrácení, potom přijde i zpověď. Berme v úvahu, že někdo nemusí být ještě vnitřně připravený nebo možná má nějaký blok vůči zpovědi. Setkávám se s tím a potřebuje to svůj čas. Ukazujme druhým, jak nám pomáhá zpověď být radostnými a vyrovnanými lidmi, a vyznařujeme pokoj a lásku.

Jak by člověk měl prožívat samotnou svatou zpověď?

Neměl by zde být především právní přístup (jdu k soudu), ale v první řadě jít na setkání s milujícím Otcem. Jeho velké milosrdenství není jen v tom, že nám odpouští hříchy, ale v tom, jakým způsobem nám odpouští. Odpouští s láskou, odpouští s radostí, neboť se mu vrátil syn či dcera. A odpouští stále, když přijdeme k němu s pokorou a lítostí. Jeho odpuštění je jako rodičovské objetí. V tomto je velký a náročný úkol zpovědníků, aby prokazovali lásku a milosrdenství nebeského Otce těm, co často přicházejí ke zpovědi s obavou. Je důležité, aby byli milosrdní a laskaví i k těm, kterým možná ještě v tu chvíli nemožnou udělit rozhřešení. Ať každý odejde od nich s nadějí do budoucna. Tady na zemi přece ještě nic není definitivně uzavřeno.

Má být velkonoční zpověď pro mě něčím výjimečná? Odlišuje se nějakým způsobem od běžné zpovědi?

Ano, jsme příliš zvyklí na hromadné zpovědi před Velikonocemi. No, prý se to patří na svátky; neboť alespoň jednou za rok je třeba jít. A i za to třeba Bohu poděkovat, neboť stále je zde nějaké spojení s Bohem, spojení s Církví a vždy se něco nového může začít, já bych však doporučoval vykonat si na začátku postní doby dobrou zpověď a postním sebezapíráním umocňovat náš odpor vůči hříchu. Buďme upřímní, vždy je v nás ještě jaký-taký příklon ke hříchu v té či jiné oblasti. Během postní doby si můžeme udělat i hlubší zpověď s upřímným

pohledem na kříž: Pane Ježíši, smiluj se nade mnou! Ať mě tvá smrt na kříži posílí v boji s hříchem! A pak velikonoční zpověď bude už jen takovým dočištěním a naladěním se na slavení Velikonoc. Zde nečekejme při „kombajnových zpovědích“ od kněží dlouhé poučení, ale pouze krátké povzbuzení ke svátkům. Sami můžeme být také přistoupením ke zpovědi povzbuzením pro lidi kolem nás.

Zpovědnice není vyšetřovací místnost

Co dělat, když se stydím vyznat nějaký hřích?

Není snadné odkrývat před někým svá selhání a hříchy. Je to pro mě určité pokoření a zahanbení, ale to pokoření před Pánem mě uzdravuje. Často, jak to připomíná svatá Faustýna, pro nás přiznat hříchy není ani tak těžké, jako spíše zahanbující. „Otče, ale já se stydím,“ řekne někdo. A papež František odpovídá: „Stydět se je dobře. Je to zdravé mít ještě stud, je to spasitelné. Hanba je užitečná, dělá nás pokornějšími. Protože kdo se nestydí, je nestyda.“ A tak se nebojte jít ke zpovědi, neboť ona nás zbaví věčné hanby. Kněze, který vás poslouchá, váže přísné zpovědní tajemství a po čase i zapomene, že jste tam byli a co jste řekli, ale vy máte klid v srdci.

Když si nejsem jist proviněním se některým z hříchů, mám se se zpovědníkem poradit, než abych potenciální hřích zamlčel?

Při zpovědi není nejdůležitější vyznání hříchů a není třeba zpovědníci vnímat jako vyšetřovací místnost. Vracím se k Bohu, který mě čeká a raduje se ze mě, i když jsem dost zašpiněný a neupravený. Pán Bůh zná mé hříchy, ale já je chci pojmenovat a litovat, abych odmítl zlo, kterým je hřích, abych nabyl klid. Vyznám proto hříchy tak, jak to po přípravě dokážu. Podmínka pro udělení rozhřešení je vyznat těžké hříchy a jejich počet či závažnost, pokud to lze. Při zpovědích po mnoha letech těžko přesně říci počty těžkých hříchů, ale přiznám, že za tak dlouhou dobu jich bylo dost mnoho. Samozřejmě, kněz může velmi taktně otázkami pomoci a usměrnit naše vyznání. A když máme upřímnou vůli

všechno vyznat a nezamlčet, netrapme se, i kdybychom něco v tu chvíli zapomněli. Pán nám odpustil a my jsme pokročili na cestě k němu. Budou ještě další zpovědi a možná po čase uvidíme některé skutečnosti jinak.

Je to problém, když při každé zpovědi opakují tentýž hřích či hříchy?

Stále tytéž hříchy – často to slyšíme ve zpovědnici. A co jste chtěla nového? Ptám se. Bylo by divné, kdyby někdo přicházel k lékaři každý měsíc s jinou nemocí. Neseme ty své slabosti a často padáme ve stejné oblasti. Ďábel ví, kde je naše nejslabší místo, a tam nás nachytá. Známe to. Ale přece máme zkušenost, že po letech se síla hříchu oslabuje a umíme i odolávat. Svou lásku k Bohu vyjadřujeme tím, že znovu a znovu vstáváme a jdeme k němu. Láme to naši pýchu, a ta je kořenem všech hříchů.

Máte nějakou radu pro mladé, kteří chtějí zůstat v blízkém vztahu s Bohem, ale je pro ně náročné dodržovat šesté přikázání?

Chci jim poradit, aby to nevzdávali, i když ten zápas o čistotu je náročný a trvá dlouho, možná i celý život. V té otázce je důležité to, že „chtějí zůstat v blízkém vztahu s Bohem“. To rozhodnutí, že chci zůstat u Boha a důvěřuji mu, že mě povede a neodsuzuje, to velmi pomůže. A pak je zapotřebí moudrý zpovědník, který mladým zdravě pomáhá projít těžké období. Nezapomínat, že jde o šesté přikázání a na prvním místě je že uctíváme Boha a láska k Bohu a bližnímu. Toto rozvíjíme v našem životě – modlitbu, bázeň před Bohem, svátosti a společenství. Takto se učíme zdravým vztahům a lásce k bližním. Neuzavírat se do sebe a nežít ani ve dvou pro sebe. A když mladí objeví krásu a sílu zpovědi, tak vyhráli život. Pán Bůh jako Otec nás stvořil, on nás zná a trpělivě vychovává. Někdy i přes selhání a pády. A hlavně, neubližujeme si navzájem.

Proč jít ke zpovědi, když vím, že budu nějakému hříchu stejně znovu čelit?

Například když mám napjaté vztahy v rodině nebo v práci a už při první konfrontaci po zpovědi se pravděpodobně pohádám či mě přemůže vztek.

Zajímavé, že Pán nám při zpovědi odpustí hříchy, a to i tehdy, když ví, že znovu zhřešíme, i když slibujeme již nehřešit. Proč? Neboť je Otec a dobře nás zná. Ví, v jakém prostředí žijeme a co zvládneme. Kdyby otec řekl dítěti: „Když znovu padneš, už se mi tu neukazuj! Nechci tě vidět!“ - jak by to dítě mohlo žít? Žijeme jen díky Božímu milosrdenství, které je nekonečné a bez hranic. Přece však nebeský Otec přijímá naši lítost i upřímný slib nehřešit a to snižuje zlobu hříchu.

Nějaké zlo mě vždy ve světě přemůže, ale já ho nechci, já s ním nesouhlasím. A to je moje vnitřní svoboda. Postupně však spatřím, že Pán mění nejen mě, ale i okolnosti mého života, abych mohl žít v pokoji. Někdy nám však dá zpovědník radu změnit prostředí a vyhýbat se příležitosti ke hříchu. Dnes je to například problém účetních, kterým vedení diktuje, jak mají účtovat i proti svému svědomí. Je to často těžký zápas, ale nejsme sami. Pán je tam s námi a chápe nás. To je důležité připomenout také těm, co žijí v těžkých podmínkách alkoholické rodiny.

Jak přistupovat k pokání, které dostanu při svaté zpovědi? Můžu se s knězem o něm poradit?

Za pokutu se pomodlím bolestný růženec – řekl mi kdysi dávno jeden stařík. „Pokuta“ - to není poplatek za odpuštění hříchů, neboť Ježíš už na kříži zaplatil všechno. Je to spíš moje odpověď na projev Božího milosrdenství v mém životě. Ukazují ochotu přiblížit se k Bohu a zůstat u něho.

Z mé zkušenosti vím, že není velmi vhodné dávat větší a dlouhodobější pokání, neboť lidé to z různých příčin nedodrží a zůstávají ve výčitkách. Je dobré uložit menší pokání a povzbudit, aby si ten člověk sám něco vybral, co ho přiblíží k Bohu. Záleží to samozřejmě na stupni víry daného člověka. Já sám se snažím po svaté zpovědi ještě před uloženým pokáním pomodlit s radostí 23. žalm: Pán je můj Pastýř – jako obnovení smlouvy s Pánem. Kdyby někdo zapomněl uložené pokání (což se starším může stát), ať se pomodlí jinou přiměřenou modlitbu a ať je spokojen.

Co by mělo následovat po svaté zpovědi? Jak bych smíření s Bohem, které zpovědí nabudu, mohl rozvíjet? Především bychom si měli uchovávat pokoj, který nám vždy zpověď přináší, a pak také radost z odpuštění, jak to vyjadřuje žalmista: Ty jsi moje útočiště, ochráníš mě před souzením, zahrneš mě radostí ze spásy“ (Ž 32,7). Zpověď nám vždy přináší uzdravení a náš život se ubírá správným směrem. Ona je součástí naší duchovní cesty v rodině, ve společenství, ve farnosti. Zpověď nám pomáhá nežít v sebeklamu o světě, o našem místě v něm, o našem příběhu. Zde lépe pochopíme, jací jsme a jak nás vidí Bůh, tak pod jeho laskavým pohledem snáze prožíváme svůj každodenní život v modlitbě, práci a ve službě bližním. A budeme přistupovat ke zpovědi stále a znovu, neboť život je maraton, ale končí v náručí Boha, který je naším Otcem.

(podle KN)

Manželství je i o závazcích

Existují manželství mezi osobami, z nichž jedna je pokřtěna v Katolické církvi a druhá patří do církve nebo ekleziální společnosti, která není v plném společenství s Katolickou církví. Bez výslovného svolení kompetentní vrchnosti jsou tato manželství zakázána.

Snoubenci chodili na předmanželskou nauku ke katolickému i k evangelickému knězi. Sezdali se v evangelickém kostele. Katolický kněz měl na tomto sňatku homilii. Je to správné a může katolická stránka přistupovat ke svátostem? Nepodpořil tímto katolický kněz život v hříchu?

Daniel

Předpokládám, že šlo o smíšené manželství, přičemž jedna stránka byla katolická a druhá evangelická. K smíšenému manželství se vyžaduje povolení místního ordináře katolické strany (CIC 1124). Povolení místní ordinář katolické straně zpravidla udělí, když jsou splněny záruky uvedené v Kodexu kanonického práva (CIC 1125):

- „1. když katolická strana prohlásí, že je ochotna odstranit nebezpečí odpadu od víry a upřímně slíbí, že podle svých sil učiní všechno, aby všechny děti byly pokřtěny a vychovány v Katolické církvi,
2. když druhá strana je zavčas uvědoměna o těchto příslibech strany katolické tak, aby bylo zajištěno, že si je opravdu vědoma obsahu slibu a povinností strany katolické,
3. když jsou obě strany poučeny o cílech a podstatných vlastnostech manželství, které nesmí vyloučit žádná z obou stran.“

Pokud chodili na nauku ke katolickému faráři i k evangelickému pastovi, to není důležité vzhledem k platnosti jejich manželství. Ale na platnost jejich manželství je zásadní zachování předpisu kánonu 1108 Kodexu kanonického práva: Pokud je alespoň jedna strana katolická, musí uzavírat manželství před pověřeným služebníkem Katolické církve a dvěma svědky nebo, a to je druhá

možnost, místní ordinář katolické strany osvobodí zpod závaznosti církevního zákona (dispenz). Jelikož je oddal evangelický pastor, v úvahu přichází pouze zmiňovaný dispenz. Pokud místní ordinář dispenz zpod závaznosti církevního zákona neudělil, manželství není platné, čili vůbec ani nevzniklo. Toto je postoj Katolické církve. Není podstatné, zda při sňatku katolický kněz byl, či nebyl, jestli měl homilii nebo ne. Podstatný je zmiňovaný dispenz. Z uvedených možností si čtenář může dát odpověď nejen na to, zda je to správné, ale také na to, zda je to vůbec platně uzavřené manželství před Katolickou církví. Je-li toto manželství platné před Katolickou církví, má katolická strana právo přistupovat ke svátostem. Pokud platné není, nemá právo k nim přistupovat.

Co se týče postoje kněze, jako odpověď bych musel uvádět více případných možností, avšak neznám blíže důvody jeho přístupu. Proto spíše doporučuji obrátit se na příslušný biskupský úřad tohoto katolického kněze, aby se přezkoumalo jednání, eventuálně míra jeho neznalosti nebo viny.

(podle KN)

Nedovolí nás zkoušet nad naše síly

Pojem satan v hebrejštině znamená protivník, odpůrce, nepřítel. V prvních dvou kapitolách Knihy Job nacházíme rozhovor mezi Bohem a satanem. Bůh podle biblického textu dopustil zkoušku, aby vynikla Jobova oddanost a statečnost, zatímco satan chce škodit s cílem odvrátit spravedlivého Joba od víry (srov. Job 1,6–12; 2,1–6).

V Písmu svatém se často zmiňuje satan. Jeho konkrétní pokoušení zažil například Job. V pasáži o Poslední večeři se píše, že satan vstoupil do Jidáše. Na začátku Postní doby se v kostelech čte evangelium o pokoušení Pána Ježíše; evangelista Lukáš píše, že satan pak od Ježíše na čas odešel. Takže Pán Ježíš byl i nadále pokoušen? Jaké pro nás plyne povzbuzení v boji proti pokoušení?

Františka

Všechna tři synoptická evangelia popisují událost o pokoušení Pána Ježíše na poušti. Mohlo by se zdát, že ďábel, umlčený Božím slovem, se po pokoušení úplně stáhl. Evangelista Lukáš však připomíná, že od Ježíše odešel jen na čas (srov. Lk 4,13). Na více místech evangelií nacházíme popisy, jak Ježíš vítězil nad zlými duchy – a tím dokazoval svou božskou moc. Ale v závěru Lukášova evangelia, v hodině Ježíšovy smrti, jako by satan chtěl ještě naposledy překazit Je-

žíšovi završení díla vykoupení. Začal ovlivňovat Dvanáct: „Tu vstoupil satan do Jidáše“ (Lk 22, 3) a učedníci se při Poslední večeři hádali o svou velikost. Ježíš následně Petrovi říká, že satan si je vyžádal, aby je prosel jako pšenici (srov. Lk 22,24-31). Vidíme zde propojení na Knihu Job, v níž si ďábel také žádá svolení od Boha, aby mohl vyzkoušet Joba. Ježíš nazve tuto hodinu „vládou temnoty“ (Lk 22 , 53).

A tato moc se chtěla uplatnit i tehdy, když Ježíš na kříži znovu čelí trojnásobnému pokoušení. Autority, vojáci a ukřižovaný zločinec se mu posmívají a vyzývají ho, aby se zachránil, je-li Mesiáš nebo židovský král. Tato výzva se nápadně podobá té, kterou vyslovil satan na poušti: „Pokud jsi Boží Syn“ (Lk 4, 3). I na poušti Ježíš Kristus dostal nabídku „vylepšit“ si svou situaci, ve které se nacházel, podobně jako na kříži. První a třetí pokoušení na poušti i na kříži se týkalo uplatnění jeho božské identity ve svůj prospěch, zatímco druhé získání světské moci. Ukřižovaný Ježíš na tato pokoušení neodpovídá navzdory tomu, že opravdu mohl použít svou božskou moc, aby se zbavil utrpení. Tím by naplnil mesiášská očekávání mnoha, co přihlíželi tomuto „divadlu“. Řecký text říká, že lid se díval (*theórón*), a právě toto slovo má blízko ke slovu *theória* (divadlo, výjev, to, co se pozoruje) Evangelista Lukáš tento výraz vybírá pozorně, vyjadřuje jím, že kříž se stal divadlem Boha, ale ďábel chce rozvíjet svůj scénář s cílem znemožnit Boží režii. Ale Ježíš, věrný Otci, nevstupuje do ďáblovy hry a zdá se, že právě v této hodině temna ďábel svůj boj vyhrává. Na poušti ho Ježíš umlčel mocí slova, nyní však mlčí a zdánlivě prohrává on. Ve skutečnosti však Ježíš vítězí neochvějnou důvěrou v Boha, když říká: „Otče, do tvých rukou doporučuji svého ducha“ (Lk 23,46; srov. Ž 31,6).

Tento Ježíšův postoj je i pro nás povzbuzením, jak se zachovat v pokušení. Nedat se vtáhnout do scénáře zlého ducha, a to tak, že budeme v sobě žít důvěru v Otce, který ví o každé naší zkoušce, a opírat se o jeho slovo. Satan v Knize Job a stejně tak při pokoušení učedníků (srov. Lk 22,31) nemohl zkoušet bez souhlasu Boha. Zkouška má vždy své hranice. Satanovi Bůh nedovolil dotknout se Joba samotného ani jeho života (srov. Job 1,12; 2,6) a pro Ježíše i každého jeho následovníka jsou tou hranicí právě Otcovy ruce. Svatý Pavel, který měl také zkušenost se satanem a s pokušením, nás ujišťuje: „Bůh je věrný! On nedopustí, abyste byli zkoušeni víc, než snesete. Když dopustí zkoušku, dá také prostředky, jak z ní vyjít, a sílu, jak ji snášet.“ (1 Kor 10,13). A sám Ježíš dvakrát říkal učedníkům na Olivově hoře, právě tehdy, když sílila moc temna, aby se modlili, aby nepřišli do pokušení (srov. Lk 22, 40; 22, 46). Synovská modlitba je právě cestou k důvěře v Otce, který ví o všem.

(podle KN)

SEDM HLAVNÍCH HŘÍCHŮ

Hněv neboli „otok srdce“

Hněv je emoce, kterou všichni známe. V každém okamžiku života nám hrozí, že se rozzlobíme, ztratíme nad sebou kontrolu, pokud nás něco rozčiluje nebo nám protičečí.

S hněvem je to jako s vroucí vodou v přikrytém hrnci: na začátku jen bubláni a na konci výbuch. Svatý František Saleský rozeznává hněv dobrý a špatný, který se rodí ze zmatenosti citů.

Odvolává se na Nový zákon, který rozlišuje dvě formy hněvu: *orghé* – hněv, emoce, která ohlašuje nespravedlnost (Mk 3, 5), a *thymos* – hněv, který je násilný, agresivní a nekontrolovatelný (Mk 2,16). František se mezi

těmi dvěma druhy hněvu vždy kloní ke zklidnění, odlehčení, klidu a laskavosti.

Ve Filotei píše: „*Lepší je žít zcela bez hněvu, než ho chtít moudře mírnit. Když se pro naši nedokonalost, křehkost zjeví hněv, hned ho odeberme a nevyjednávejme s ním. Neboť když mu dopřejeme jen malé místočko ve svém srdci, brzy ho opanuje celé jako had, který kam už jednou strčil hlavu, tam projde celým tělem. Ptáš se mě, Filoteo, jak máš odbýt hněv? Jakmile ho v sobě spatříš, zapni vůči němu všechny síly, ne však prudce, rozhořčeně, ale mírně a vážně. Chci říci, že je třeba vzývat o pomoc Pána Boha, když se cítíme znepokojeni jako apoštolové na rozbouřeném moři. Ježíš rozkáže našim náruživostem a brzy zavládne v našem srdci velký pokoj“ (3., VIII). Pocit hněvu se rodí v důsledku osobních zranění a agresí nebo ho vyvolávají jiní lidé, popřípadě nějaké události. Jakmile se cítíme obětí nějaké nespravedlnosti, bouříme se a necháváme vzplanout hněv. Jelikož ty, které máme rádi, často idealizujeme a oni ne vždy jednají podle našich představ, stává se, že nás poznání jejich chyb dovede ke zklamání. Pokud ono začne pronikat našimi pocity, může se přeměnit na frustraci a hněv. Pokud v sobě necháme růst hněv a neusměrníme ho, velmi rychle se stane neudržitelný, nezastavitelný a zničující v důsledcích. Projeví se jako nenávisť, zášť, zloba, nepřátelství, antipatie, nadávání apod.*

Existuje vůbec hněv, který je správný, tzv. svatý hněv a z morálního hlediska přijatelný? Podle svatého Tomáše Akvinského ano, ale za splnění všech tří podmínek: hněv musí být odůvodněný, musí být vedený čistým úmyslem a jeho projevy nemohou být neúměrné. Každý hněv, který je neodůvodněný, pomstychtivý, přehnaný, násilný a nenávistný, je vždy hříchem. Svatý František Saleský poukazuje na případy osob, které se rozzlobí, pak se rozčílí, protože jsou rozčilené, zesmutní, protože se opustili, a nakonec jsou podrážděné z toho, že jsou podrážděné. František toto chování citlivě odhaluje a říká, že je způsobeno pýchou. Filotei říká: „*Hněvání se, rozčilování pro sebe páchne pýchou a má kořen zapuštěný jedině v sebelásce, která se zlobí, rozčiluje, když vidí, že jsme nedokonalí. Lítost nad svými hříchy musíme mít tichou, opravdovou a stálou. Naše srdce napravíme mnohem lépe, pokud ho napomeneme s laskavostí a láskou, a ne s trpkostí a hněvem.*“ František vysvětluje, že vztekat se na sebe, když uděláme něco špatného nebo když si druzí všimnou našich chyb, je kontraproduktivní. Svědčí to o tom, že nejsme ochotni akceptovat svá omezení a slabosti, ze kterých se pak obviňujeme. Později jsme ze sebe zklamáni a v našem srdci se objeví smutek a znechucení, které pocházejí ze sebelásky.

Je třeba, abychom za žádnou cenu neupadali do spirály násilí a nenávisti. František nás zve k trvalé laskavosti srdce i vůči těm, u nichž (a oni to často dělají nevědomě) ztrácíme nervy: dotěrným, neodbytným, ufnukaným, bezzá-

sadovým, podlízavým, bezcharakterním, špatným jazykem... a všem, kteří jsou nesnesitelní. Nic není lehké, jde-li o lásku k bližnímu. Nikdy se nevzdalme od Boží lásky a pečlivě chraňme v srdci vlídnost, laskavost a jemnost. A na závěr ještě jedna myšlenka svatého Františka: „*Pokoušet se napomenout člověka posedlého hněvem? To je jako chtít do hráze zadržet potok, který je rozvodněný. Je lepší počkat, až vody opadnou.*“

(podle Don Bosco dnes)

Biblické drobečky

Slovní spojení, která se z Bible dostala do
našeho jazyka

Chodit od Annáše ke Kaifášovi

Po Ježíšově zatčení odvedli vojáci svého vězně k prvnímu výslechu, který vedl velekněz Annáš – a jenž nevyhnutelně vyústil v dialog hluchých. Poté Annáš poslal Ježíše ke svému zeti a kolegovi Kaifášovi, který ovšem nepořídil o nic lépe.

Chodit od Annáše ke Kaifášovi znamená tudíž chodit od dveří ke dveřím, od jednoho úřadu k druhému, a marně se dovolávat svého práva. Posílat od Annáše ke Kaifášovi je totéž, jako posílat od Heroda k Pilátovi.

(podle Aniž jest co nového pod sluncem)

Od Alžběty po Zuzanu, aneb ženská jména v Bibli

V biblických dobách představovalo jméno povahu nebo osud jeho nositele a sám Bůh mu přikládal význam, když při stvoření pojmenoval svá díla a když pověřil Adama, aby dal jméno každému zvířeti, které pro něj stvořil. Účast na spolustvořitelském Božím díle dává i dnes rodičům výsadu nazvat své dítě jménem, které mu přinese ochranu patrona a bude mít v jeho životě význam. V následujících řádcích vám přinášíme na pokračování seznam ženských biblických jmen, která jsou součástí našeho kalendáře a jejichž spjatost s Bibli si možná už nejednou ani neuvědomujeme. Jejich nositelky však mohou čerpat sílu z příběhů svých patronek či alespoň poznat jejich etymologii. *Pokračování z minulého čísla*

1. červenec – Tabita:

Tabita byla jedinou ženou, která byla v Bibli přímo označena jako učednice. Její jméno se nachází ve Skutcích apoštolů, kde se o ní říká, že „vynikala dobrými skutky a almužnami, které dávala“ (Sk 9, 36). Byla pravděpodobně švadlenou a zřejmě byla velmi oblíbená, protože když onemocněla a zemřela, mnoho lidí plakalo. Z Joppy, kde bydlela, do Lyddy, kde pobýval apoštol Petr, to v té době mohlo trvat den – dva cesty, a přece se několik mužů vydalo pro Petra, aby k nim přišel a pomohl jim. Petr poslal všechny ven, poklekl, pomodlil se a obrácen k mrtvé zvolal: „Tabito, vstaň!“ Ona otevřela oči, a když uviděla Petra, posadila

se (Sk 9, 40). Láska, kterou za svého života šířila kolem sebe, ji symbolicky vrátila zpět do života. Tabita je jméno aramejského původu a překládá se jako gazela nebo srnka.

22. červenec – Magdaléna: Žena se jménem Maria

Magdaléna se objevuje jako učednice Ježíše Krista u všech čtyř evangelistů. Pocházela z rybářského města Magdala na břehu Tiberiadského jezera a podle evangelia to byla žena, ze které Ježíš vyhnal sedm zlých duchů (Lk 8,2). Její jméno se v Novém zákoně vzpomíná jedenáctkrát a přestože je podle lidových tradic považována za prostitutku, tento názor nemá v biblickém textu oporu.

Pravděpodobně byla mylně ztotožňována s hříšnicí z Betánie, která pomazala Ježíšovi nohy, umyla je svými slzami a osušila vlasy (Lk 7, 36–38), což však Katolická církev během Druhého vatikánského koncilu rázně zamítla. Maria Magdaléna tak zůstává především věrnou následovatelkou Pána, ženou, která ho doprovázela na Golgotu, stála pod jeho křížem, pomazala po smrti jeho tělo a jako první přinesla učedníkům zvěst o jeho zmrtvýchvstání. Její pozice musela být velmi silná, jelikož je spojována se všemi zásadními událostmi Ježíše Krista v dobách, kdy svědectví žen nebylo hodnověrné, a potvrzuje tak právoplatné místo žen v Církvi. Zatímco západní tradice vnímá Marii Magdalenu jako kající hříšnici, východní církev ji označuje titulem svatá myronosička a apoštolům rovná. Slovo magdala, motivant jména Magdaléna, znamená v hebrejštině věž.

(podle Slovo)

Duše Kristova

V našich farnostech se vždy po sv. přijímání modlíme modlitbu „Duše Kristova“. Byl vznesen dotaz, zda by bylo možné tuto modlitbu více přiblížit, proto na stránkách Zpravodaje se o to pomocí výpisků ze stejnojmenné knihy pokusíme.

Před zlým nepřítelem...

Písmo svaté se nebojí otevřeně říci, že když se vážně vydáme na cestu víry, hned se můžeme setkat s překážkami: „Synu, přicházíš-li sloužit Pánu, připrav se na pokušení. Krot' své srdce a vytrvej, nedej se strhnout v době protivenství.“ (Sir 2,1-2).

Zajímavé je to, že Písmo svaté neváhá připsat tuto iniciativu Bohu: on chce „převát“ srdce svého vyvoleného, „vystaví ho zkoušce“, aby zjistil, v čem ve skutečnosti přebývá. Stačí uvést příběh Abrahama:

„Bůh zkoušel Abraháma a řekl mu: „Abraháme!“ Odpověděl: „Tady jsem.“ Bůh pravil: „Vezmi svého syna, svého jediného syna, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria a obětuj ho tam jako celopal na jedné z hor, kterou ti označím.“ (Gen 22,1-2).

Samozřejmě, že na biblického Boha se nemáme dívat jako na nevrlého učitele, který sadisticky a dotíravě zkouší žáka záluďnými otázkami s cílem, aby se spletl, a tak měl legitimní důvod a záminku ho potrestat. Ve skutečnosti zkouška člověku prospívá, aby reálně poznal, co jím hýbe, jaké jsou opravdu myšlenky a pohnutky jeho srdce. Když anglický spisovatel Clivé Staples Lewis (1898-1963) uvažuje o svém smutku za svou zemřelou manželkou, dochází k tomuto závěru:

„Zkoušky nejsou experimenty s mou vírou nebo láskou, kterými chce Bůh prověřit jejich kvalitu. Spíše jsou pozváním k soudnímu jednání, kde nás Bůh staví do role obžalovaných, a současně do role svědků i soudců. On vždy věděl, že můj chrám byl domeček z karet. Jediný způsob, kterým bych to mohl pochopit i já, bylo zbourat ho.“

I Pán Ježíš byl vystaven zkoušce a je to právě Duch Svatý (srov. Mk 1, 12), který ho pobízel vyjít na poušť, aby ho ďábel pokoušel, a tak prokázal svou věrnost Otci. Zatímco izraelský národ na poušti selhal, Ježíš na poušti zůstal věrný.

Samotná chvíle zkoušky je extrémně delikátní, protože jde o příležitost, ve které se objevuje i iniciativa „nepřítele“. Tam, kde Bůh očekává, že mu jeho vyvolený bude věrný, ze strany ďábla se dostaví i opačné podněty. Jinými slovy, ve chvíli, kdy má věřící ještě více přilnout ke svému Pánu, ďábel ho lstivě pobízí se od něho vzdálit. Rozdělovač (ř. *diabolos* - ten, kdo rozděluje) dělá všechno, aby cestu samostatnosti od Boha předestřel jako přijatelnou cestu, aby člověka přivedl k přesvědčení, že chce-li v plnosti prožívat krásu svobodné bytosti, rozhodně se musí osamostatnit. Proto tato prosba říká: „Před zlým nepřítelem chraň mě.“

...ochraň mě.

Ježíš své učedníky v modlitbě Otče náš učí prosit Boha: „Neuved' nás do pokušení“ (srov. Mt 6,9-13; Lk 11, 2-4). Není totiž jisté vítězství tam, kde je na jedné straně člověk vystaven zkoušce a na druhé straně se bezprostředně ukazuje přítomnost nepřítele se svými hrozbami. Zdá se, že v této části se v modlitbě

Duše Kristova odrážejí poslední slova modlitby Otče náš: „Nejdej mi odloučit se od tebe.“

Když se mluví o nepříteli, předpokládá se boj, určitý druh válečného konfliktu. Duchovní život také nabývá v některých chvílích rysy boje, jak se můžeme dozvědět i z popisu duchovní výzbroje z Listu Efezanům:

„Oblečte se do plné výzbroje Boží, abyste mohli čelit ďáblovým nástrahám. Vedeme přece zápas ne proti nějaké obyčejné lidské moci, ale proti knížatům a mocnostem, proti těm, kteří mají svou říši tmy v tomto světě, proti zlým duchům v ovzduší.“ (Ef 6,11-12).

A tak celý křesťanský život nabývá slavnostních a dramatických tónů nesmírného, věčného konfliktu, do kterého je jednotlivý člověk přizván přispět svou odvahou. Samotnou modlitbu lze chápat jako účast na tomto velkém boji., jak to napsal milánský kardinál J. Schuster:

„Zavřu oči, a dokud rty šeptají slova breviáře, který celý znám nazpaměť, zanechávám jejich doslovný význam, abych jako součást putující a bojující Církve kráčel k příslibené vlasti. Dýchám spolu s Církví, proniká mě její denní jas i její noční temnoty; z každé strany vidím zástupy zla, které ji ohrožují nebo na ni útočí, nacházím se uprostřed jejích bitev a vítězství, jejích úzkostných modliteb a vítězných zpěvů; uprostřed utlačování vězňů, uprostřed umírajících, oslav vojsk a vítězných velitelů. Nacházím se uprostřed ne jako pasivní divák, ale jako herec, jehož bdělost, šikovnost, síla a odvaha mohou mít rozhodující váhu v osudu boje mezi dobrem a zlem a ve věčných osudech jednotlivců a zástupů lidí.“

Prosba „před zlým nepřitelem chraň mě“ obsahuje moudrost, která vznikla v dějinách křesťanské spirituality.

Pokud modlíci se člověk ustavičně prosí Krista o pomoc, protože si je plně vědom, že se nemůže spoléhat pouze na své síly, vítězství je zajištěno. Jediná účinná obrana je ta, která přichází od Krista.

(pokračování příště)

Zadáno pro ženy

*Když cítíš volání sloužit nejmenším
z nejmenších...*

Blahoslavená Maria od svatého Josefa (Laura Evangelista)

Matka Maria, narozená ve Venezuele u roku 1975, byla spoluzakladatelkou řádu sester augustiniánek Srdce Ježíšova. Její život byl životem služby; založila třicetsedm domovů pro staré lidi a sirotky. Zemřela ve věku devadesát dva let.

Podstatou mateřství je péče.

Víme, že pečovat o dítě je úžasné, náročné a naplňující povolání. Když se občas díváme svému dítěti do očí a uvědomíme si, že na světě je tolik dětí, které nikdo nikdy neobejme a nepostará se o ně, můžeme pocítit touhu postarat se o více dětí či potřebných lidí na tomto světě. Začneme uvažovat nad pěstounskou pečlivostí, adopcí či dobrovolnickou prací v dětském domově.

Když se snažíme přijít na to, jakým způsobem bychom se mohli postarat o ty, kteří naši pomoc nejvíce potřebují, můžeme požádat o orodování blahoslavenou Lauru Evangelistu, která společně s otcem Vincentem Lopezem Aveledem založila kongregaci zasvěcenou péči o chudé nemocné - ty, které podle jejích slov všichni odmítli a nikdo je nechtěl.

Matka Maria od svatého Josefa nám může pomoci uvědomit si, že všichni chudí a nemocní lidé žijící na okraji společnosti byli kdysi někoho dětmi a svět se pro ně stal chladným a nelítostným místem. Pokud cítíš volání starat se o ty nejchudší, pros o přímluvu blahoslavenou Lauru.

Spravedlivý se zajímá o věc chudých, zlosyn tento zájem nezná.

Přís 29, 7

*Drahá blahoslavená Lauro,
mám stejné poslání jako ty:
starat se o zranitelné lidi tohoto světa.
Prosím, oroduj za mě,
abych měla sílu, trpělivost a lásku
toto poslání naplnit.*

Dar lásky pro rodiče

39. kapitola *Láska nikdy nezanikne*

*Věčnou láskou jsem tě miloval, proto jsem ti zachoval smilování.
(Jer 31,3)*

Díky tomu, že jste rodiči, poznáváte lásku tak, jak jste ji předtím neznali. Můžete své dítě vzít do náruče, objetím hojit bolíčky a zahánět obavy, smát se nezapomenutelným výrokům a běžet na dvůr na pomoc, když mu hrozí nějaké nebezpečí. Uklízíte po něm, kupujete boty a oblečení, staráte se, aby nebylo hladové a podáváte kdoví kolikátou sklenici vody, když je nemocné, a v noci nad ním bdíte v modlitbě.

Nyní se možná pousmějete nad tím, jak nejistě jste se kdysi cítili při pomýšlení mít děti. Možná jste nevěděli, jestli jste již na syna nebo dceru dostatečně připraveni. Všimněte si, jak moc jste se od té doby změnili. Jak vroucně je teď milujete.

Ale co když se dítě od vás odvrátilo a odmítá vaši lásku? Co když se změnilo a teď se vám vyhýbá? Co když si špatně vysvětlilo vaše laskavé záměry a obvinilo vás, že jste příliš autoritativní, že žijete mimo realitu, že ho příliš kontrolujete? Co když na vaše slabosti a chyby zareagovalo rozhodnutím stranit se vašich projevů lásky, přestalo vám věřit a důvěřovat, vytěsnilo vás ze svého života a svých záležitostí? Co když se od vás natolik vzdálilo, že byste ho už sotva poznali? Co když vůbec neschvaluje, co se z něj stalo?

Co myslíte, co by v takových situacích udělal Bůh? Co pro nás už dávno udělala jeho láska?

Slovo, které se nejčastěji používá v Písmu svatém k pojmenování Boží lásky vůči svému lidu je „milosrdenství“. *Věrná* láska. *Trvalá* láska. Taková, kterou nepodmiňují žádné okolnosti.

Přesahuje čas i prostor. Je štědrá a neochvějná.

Věčná.

Země je plná jeho milosrdenství (srov. Ž 33,5), sahá až k nebi, dotýká se nebes (srov. Ž 36,6). Jeho láska „trvá na věky“ (1 Krn 16,34) jako píseň, což zní celý den a celou noc (srov. Ž 42,9), a pak pokračuje po všechny dny našeho života (pórov. Ž 23,6). „Bůh buď veleben, že neodmítl mou prosbu, že mi neodňal svou lásku.“ (Ž 66,20). Jeho láska nikdy nezanikne.

Nepřestane přinášet útěchu a ujištění do srdcí svých milovaných. I kdyby měli pocit, že ji nepotřebují, nechtějí, ba i kdyby nevěřili, že existuje, ona je pořád s nimi.

Je Bůh svatý a nedosažitelný? Ano.

Je tak mocný, že před ním máme mít bázeň a nesmíme si s ním zahrávat? Ano.

Ale Boží láska je stále stejná, vždy jí můžeme důvěřovat (srov. Ž 13,6). Nic jí neotřese, a proto ani my nezakolísáme (srov. Ž 21,8). Jeho láska je útočiště, ve

kterém se vždy můžeme skrýt (srov. Ž 36,8) – pevnost, ve které můžeme plesat (srov. Ž 59,17), vzkvétat, růst, povstat k novému životu (srov. Ž 52,10).

Proto vždy spěcháme k němu a neschováváme se před jeho svatým pohledem a soudem. Jeho dokonalá otcovská láska si nás vkládá do náruče, aby v ní naše rozechvělá srdce našla klid a milost.

A tak můžete jít za ním i tehdy, když jste slabí a jako rodiče selháváte. Díky jeho síle dokážete své děti milovat, i když se proti vám bouří nebo se vám obracejí zády. Boží Duch do vašich srdcí může vložit lásku, kterou v sobě už dávno necítíte, nebo se k ní ani nedokážete odhodlat. On vás může naplnit svou nekonečnou láskou (srov. Řím 5,1-5).

Zda dokážeme nepřetržitě milovat své děti nezávisí na tom, zda jsme s nimi spokojeni, ale spíše na tom, zda zůstáváme v Boží blízkosti.

I kdyby se vaše děti snažily žít poctivě a být blízko Pána, určitě nejednou přijdou i nezdary a zkoušky. Bůh chce, abyste během celého svého života byli v těžkých chvílích pro děti oporou a příkladem jeho lásky vůči nim.

Rodičovství je dlouhodobý, ba až celoživotní úkol. Všimněte si, že téměř každý verš a příklad lásky uvedený v této kapitole pochází ze Starého zákona. Z těch stránek Bible a z dob, kdy někteří lidé viděli jen Boží hněv a přísný soud. Ale jeho úžasná láska ani tehdy nezanikla. A když se stala tělem skrze Ježíše, který se obětoval za naše hříchy, svým křížem z nás sňal kletbu smrti, jeho láska byla stejně silná a bude tak s námi až navěky.

Když vám Bůh dal děti, dal vám i možnost zakusit, jakou láskou on miluje své děti. Boží láska je nejdokonalejším vzorem lásky: Bůh nás nemiluje pro naše skutky, povahu či postoje, ale proto, že sám je pramenem lásky.

Milovat děti je závazek. Smlouva. Povolání, které jsme si vybrali. Časy se mění, a potřeby našich dětí se mění s nimi. Život nám nedá pokaždé šanci vzít je do náruče a podržet v ní, dokud se neuklidní, dokud to s láskou nepřečkáme. Někdy láska musí prostě něco vydržet na dálku... aby dokázala, že je opravdová, protože láska je věčná.

Boží láska je už nyní taková, jaká bude i ve věčnosti. Nikdy neskončí. Nikdy nepřestane.

Kráčejíce s Bohem na cestě životem se můžeme o jeho lásku dělit se svými dětmi, neboť jeho „láska nikdy nezanikne“ (1 Kor 13,8).

Zkuste několik minut rozjímat o tom, jak vás Bůh má rád.
Miluje vás i vaše děti mnohem víc, než je dokážete milovat vy.
Poděkujte mu za to a poproste ho, aby vám pomáhal den co den projevovat lásku dětem.

Tento týden jim řekněte,
že je milujete bez ohledu na to, co dělají,
kam jdou, nebo co se jim stane.
Řekněte jim i to,
že Bůh nás miluje bez výhrad
a že tak je chcete milovat i vy.

Když dnešní úkol splníte, odpovězte si na tyto otázky:

- ? Jak Bůh prokazuje svou lásku vůči vám a vaší rodině? Napište o tom pár slov.

*Kdo je moudrý, aby to sledoval, kdo pochopí Hospodinovu lásku?
(Ž 107,43)*

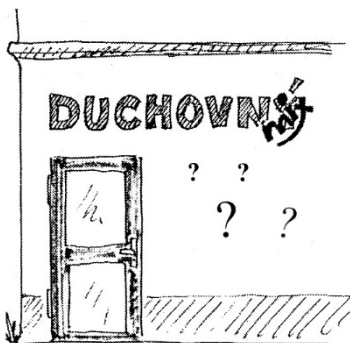
Pár slov pro mladé

13. Vyrojili se!

Vešel jsem do knihkupectví:

„Prosím vás, máte zde i literaturu o duchovních tématech?“

„Ovšem. Tady je. Pěkně prosím.“

Poličky byly plné knih, ve kterých se to jen tak hemžilo pojmy jako: esoterika, okultismus, magie, astrologie, spiritismus, snář, ovládání vědomí, hypnóza, transcendentální meditace, probuzení sil, energetické hladiny, uvolnění ducha, léčení duchem,...

Fíha, to jsem nečekal. Máme „smysl“ pro duchovní věci. Jen v jakého pána věříme? A komu sloužíme?

Ještě nám něco z tématu zbylo?

Každý člověk má k Pánu své cesty. Vírou jsme na Něho usměrněni. **S nikým jiným nemáme mít srdečnější vztahy. Nikomu nemáme více sloužit. On a my. Láska a láska.** Všechno, co nás odvádí od Pána, je nedobré. Ale přece je tu ještě něco tajemného.

A pojďme po pořádku

„Už je tomu pár let,“ vzpomíná mladý muž. „Na výletě do hor jsem velmi prochládl. Neustále jsem cítil bolesti v kříži. Ještě i v létě jsem musel nosit ledvinový pás. Nevěděl jsem, co s tím mám dělat. Můj známý mi poradil:

„Jdi za jednou lidovou léčitelkou. Ta ti jistě pomůže.“

Rozhodl jsem se, že ji navštívím... Paní mě přivítala, vzala si trochu indulony a začala mi masírovat záda. Potom řekla:

„Máte zánět. Objeví se vám hnisavé vřídky... Zánět vyjde na povrch.“

Cosí jsem zamumlal, protože jsem nevěděl, co jí mám na to říct. Poděkoval jsem se a odešel. Třetí den mě na zádech cosí začalo bolet.

„Ejhle,“ pomyslel jsem si. „Ta paní mi uškodila.“

Když bolest nepřestávala, podíval jsem se do zrcadla a představte si: na zádech se mi objevily hnisavé vředy. Od té doby mi stále vrtá v hlavě:

„Jak to jen dokázala...“

Zvláštní dary

Lidé se často diví, jak někteří mohou léčit druhé lidi bez léků a chirurgických řezů. Je to možné?

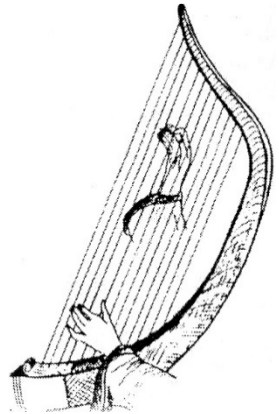
Odborníci jsou toho názoru, že Pán Bůh dal některým lidem zvláštní dary.

Mají v sobě léčivé schopnosti, zvýšenou citlivost, kterou dokážou vnímat stav jiného člověka, a potom mu i pomoci.

Máme něco zděděného

Tak to tvrdí jiní. Jsou přesvědčeni, že u některých lidí se objevilo něco ze schopností, **které měli naši předkové v ráji.**

Tvrdí, že tyto schopnosti se přenesly v genech mnoha generací před námi, a projeví se až u toho člověka.

Ale je i jiná cesta

Bohužel jsou i takoví lidé, kteří i při léčení spolupracují se zlým. On má také svoji sílu. **Může způsobit, že nemoc na čas ustoupí, ale později se objeví ještě něco horšího.**

Jak rozeznat dary?

Poznáte je po ovoci. Tak to tvrdili první křesťané. Pokud člověk žije s Pánem Ježíšem, plní-li Jeho vůli, jsou-li přátelé, Pán může vyplnit prosby člověka o uzdravení.

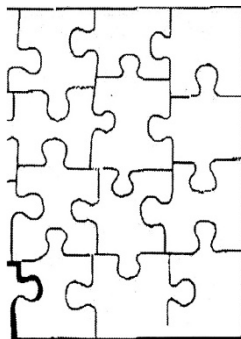
Známe mnoho případů, kdy svatí lidé uzdravili nemocné lidi. Pán jim dal tuto moc pro dobro druhých. Oni však zůstali pokorní a děkovali za to Pánu Bohu. Stylem svého života.

Chcete příklady? Svatý Petr uzdravil nemocného, žebrajícího člověka. Řekl zajímavá slova: „Co mám, to ti dám“. Svatý don Bosco také dokázal uzdravovat. **Dělal to na přímluvu Panny Marie, ve jménu Ježíše Krista.**

A teď z trochu jiného soudku

Svatý Josef měl zvláštní sen. Dozvěděl se v něm, jak je to s jeho snoubenkou Pannou Marií. Tři králové dostali ve snu upozornění, aby se nevraceli k Herodovi.

Manželka římského vládce Césara měla v noci před jeho smrtí sen, ve kterém ho viděla celého zakrvaveného. Řekla mu to a prosila ho, aby nevycházel z domu. César to však vzal na lehkou váhu a šel do senátu. Tam byl zavražděn.

Sny a jejich poselství

Dobrý spánek je důležitý pro tělesné a duševní zdraví člověka. Prospíme asi třetinu života. Vědci se zatím hádají, jestli se ve spánku učíme, nebo zapomínáme. Nedokážou se dohodnout, zda dochází k ukládání jejich informací do mozku, nebo dochází k mazání nepotřebných informací z buněk mozku.

Svět plný barev

A v tomto sladkém „nicnedělání“ přicházejí sny. Vynoří se nám obraz, dá se do pohybu, strhne nás to a my jsme v centru děje.

Někdy je to nádherné. Létáme nad zemí jako vlaštovka... Jindy nás pronásledují hororové vize.

Obchod se sny

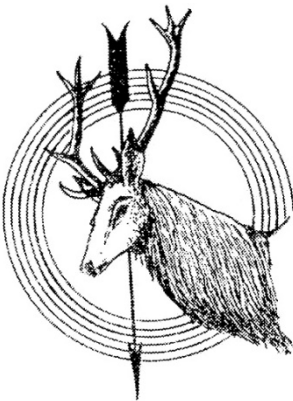
Podnikavci se uchýlili i v tomto směru a specialisty na výklad snů je dnes také jako hub po dešti. Jsou vypracovány celé katalogy snů a jejich vysvětlení. Věřit jim? Samozřejmě, že ne.

Někdo by mi mohl oponovat, že i z Písma svatého známe případy, kdy Pán dává poznat svoji vůli skrze sen... **Ano, to se někdy stává, ale Pán to nedělá stále. A nepoužívá k tomu katalogy.**

Co to tak zkusit - jste pověřčiví?

1. Pokud se sportovec před startem přezehná:

- a. myslím, že prosí o Boží pomoc
- b. považují to za pověru
- c. zdá se mi to směšné

2. Mám ve zvyku:

- a. přát hodně štěstí
- b. chytat se knoflíku, když vidím kominíka
- c. uchovávat si amulety pro štěstí

3. Pověra je:

- a. strach před skutečností
- b. cosi, čemu mnoho lidí věří
- c. ochrana před neštěstím

4. Mágové v televizi:

- a. zanechávají ve mně zmatek
- b. jsou mi lhostejní
- c. jejich čáry mi připadají bláznivé

5. Talismany:

- a. nemají žádnou moc
- b. patří mezi věci, kterých se nikdy nezřeknu
- c. chrání mě před nečekaným zlem

6. Myslím si, že mě někdo může:

- a. povzbudit, znechutit
- b. začarovat
- c. uřknout pohledem

7. Když přeběhne přes silnici černá kočka:

- a. je to štěstí, že ji nesrazilo auto
- b. počkám, dokud někdo neprojde
- c. změním cestu, aby mě nestihlo neštěstí

8. Věštění z karet:

- a. vůbec mě nezajímá
- b. odhalí mi mou budoucnost
- c. řekne mi, jestli mě má partner opravdu rád

9. Věštcí z ruky:

- a. vydělávají si zneužíváním důvěřivosti
- b. pomáhají člověku
- c. říknou, čemu se mám v budoucnu vyhýbat

10. Horoskop považují:

- a. za povážlivé zahrávání si s lidmi
- b. za hádání budoucnosti
- c. za důležité vodítko celého dne

11. Neusnu, pokud:

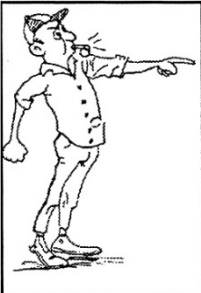
- a. nejsem unavený
- b. se nepomodlím všechny modlitby
- c. nenajdu řešení svého problému

12. Když máme doma mnoho problémů:

- a. jsem nešťastný
- b. můžeme očekávat další
- c. někdo nás jistě začaroval, nebo uřkl

Ohodnocení

alespoň 7a

Nejsi pověřivý. Ale v jistých životních situacích na chvíli pochybuješ. Zatím necítíš potřebu založit svou jistotu na pravé víře. Rozlišuj podstatu pravdy. Nesmí být založena na magii, pověře a spiritismu. Nepřisuzuj moc skutkům, které ji nemají.

alespoň 7b

Jednou jsi zodpovědný, jindy nejistý. Máš sklon hledat jistotu, ale ne v sobě. Míváš obavy, pochybnosti, a nejednou jen tradiční náboženskou úctu a víru. Je nutné začít jednat, dokud se to nezmění a neodstraní. Pomůže ti v tom rozum a víra. Neboj se zodpovědnosti za všechno, co ti přinese život.

alespoň 7c

Jsi pověřivý! Tvůj život je podmíněn lidmi, věcmi a událostmi, které ve skutečnosti nad tebou nemají moc. Důvěřuj si! Schopnosti a možnosti k tomu máš. Když budeš milý, potkáš lásku. Když skončíš s nudou, překonáš zkoušky. Když nepodlehneš zlu, pak už tak snadno nepodlehneš ničemu.

méně než 7 stejných symbolů

Pokud máš přibližně stejný počet různých symbolů, vytyč si v životě jeden směr a vyjasni si své životní spory. Asi nejsi svobodný a samostatný. Ale pokud budeš chtít, můžeš na být sebejistoty.

Co je možné a co ne.

„Mluví se o černé a bílé magii... Řekněte mi, o co jde?“

Tak se mě zeptal mladý muž a čekal, že mu odpovím...

„Oba způsoby magie vyzývají dábla a žádají od něj pomoc. U černé magie je to přímo, u bílé skrz zdánlivě zbožné a křesťanské formule. Zde ďábel používá trochu pravdy, aby jeho lež vypadala věrohodně.“

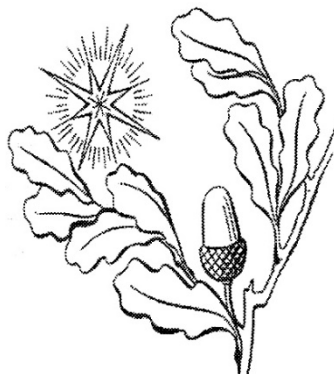
„Takže je to špatné?“

„Ovšem. Jsou lidé, kteří se zlým vědomě spolupracují. Spolupráce s ďáblem nemůže přinést nic dobrého...“ Debata pokračovala ještě dlouhou dobu. To podstatné z ní už bylo napsáno.

Pozor na to!

Stává se, že v kritické chvíli hledá člověk pomoc leckde. **Pomoc od zlého ducha způsobuje však ještě více bolesti.**

Pokud se chcete vnitřně obnovit, zachyťte Boží úsměv a jeho lásku k nám... Držím palce, aby se vám to podařilo.

Osmá svátost?

6. května 2023 bude ve Westminsterském opatství korunován král Karel III. - jako téměř každý anglický král od roku 1066, kdy podobný obřad absolvoval Vilém Dobyvatel. Koloběh rituálů od loňské smrti jeho matky poučenému pozorovateli připomíná, kolik katolických ceremoniálů si přetvořená monarchie zachovala od takzvané slavné revoluce v roce 1688. Pomineme-li kontroverze mezi katolíky, které britská monarchie nevyhnutelně vyvolává, je ironií, že právě nedostatky, které mnozí z nás na této instituci vidí, jsou důsledkem události, která je stále považována za součást pochodu pokroku od Magny

Charty až po americkou revoluci a vyhlášení emancipace. Ale nechme to všechno být a podívejme se blíže na obřad, který je ve skutečnosti hluboce zakořeněn v katolickém pohledu na správu věcí veřejných, který platil přinejmenším do roku 1918 - a pokud jde o samotné papežství, do roku 1963.

Pomazání královny Alexandry při korunovaci Edwarda VII.

O změnách v obřadu od jeho posledního použití v roce 1953 pro Alžbětu II. se toho namluvilo hodně a dost často se za to všechno používala kritika nového monarchy. Pravdou však je, že sbory LGBT a uprchlíků na následujících koncertech a vágně zmiňované úpravy samotného ceremoniálu (pokud k nim skutečně dojde) nejsou dílem krále, ale "jeho" vlády a "poddaných". V době korunovace jeho matky byl Churchill premiérem a její národy - zejména v Británii a v oblastech okupovaných Japonci - právě prokázaly svou statečnost a ve Spojeném království stále platily válečné přídělky. Královnina korunovace je odrážela. Vlády a národy Jeho Veličenstva jsou daleko jiné než bojující veteráni (dost často dvou velkých válek), kteří vítali jeho matku.

Jedním z faktů, který ve skutečnosti upoutal pozornost médií, byla povaha křížma, jímž bude král v rámci obřadu pomazán; jsou nadšeni, že půjde o křížmo, které nebude "kruté ke zvířatům". Kromě podezření, že takový olej je něco jako "káva z hor" nebo "petrolej bez cukru" - což je produkt, který není třeba zmiňovat - to vůbec není nejdůležitější skutečnost týkající se křížma. Tou skutečností je, že jej připravený v Jeruzalémě spolusvětí řecký pravoslavný patriarcha Jeruzaléma spolu s anglikánským arcibiskupem města. To znamená, že poprvé od korunovace Jakuba II. v roce 1685 bude korunovační křížmo nesporně požehnáno hierarchou v apoštolské posloupnosti. Bude tedy svátostí s určitým požehnáním, které je s ní spojeno - bez ohledu na status "arcibiskupa", který jím krále při korunovaci skutečně pomaže (pro katolíka musí být považován za klerikálně oděného laika, pokud nemá "holandský dotek" starokatolických řádů, jak někteří činí). Ale skutečnost, že se vůbec používá křížmo, nás vrací do katolické minulosti Anglie.

Pomazání bylo nejposvátnější částí katolického korunovačního obřadu – dokonce více než vložení koruny na hlavu nového monarchy. Tak tomu bylo, když byl v roce 1916 korunován uherským králem bl. Karel, když byl v roce 1838 korunován českým králem Ferdinand rakouský a v roce 1836 lombardsko-benátský král, když v roce 1830 přijal francouzskou korunu Karel X. a když byl v roce 1792 korunován císařem Svaté říše římské František II. - a to až do raného středověku přes všechny následné císaře a krále. Byl vnímán jako obnovení obřadu, který Samuel vykonal pro krále Davida. Pro naše katolické předky to bylo důležité znamení a více než symbol. Království pro ně znamenalo účast na Kristově kralování - tato účast se aktualizovala korunovací, která dávala monarchovi pravomoc vládnout. Pomazání většiny panovníků se provádělo olejem katechumenů, ale na základě papežského povolení se ve Francii, Anglii, Skotsku, na Sicílii a v Jeruzalémě pomazání provádělo křížmem. Jedním slovem, olej připravovaný pro krále Karla III. - ačkoli byl požehnan řeckým pravoslavným patriarchou pro anglikánský obřad - je tím, čím je, díky papežům - ne nepodobný královu titulu "obránce víry".

Korunovace Karla III. bude mít stejnou základní strukturu a bude používat většinu slov a modliteb jako její katolická předloha. Osobnost, která se dnes nazývá "arcibiskupem z Canterbury", bude sloužit obřady po vzoru těchto prelátů v katolických dobách. V každé katolické říši vykonával obřad primas - v Anglii v Canterbury, ve Francii v Remeši, v Kastilii v Toledu atd. jako nejvyšší duchovní v zemi; papeži však byla vyhrazena korunovace císaře Svaté

říše římské v Římě - stejně jako při několika příležitostech korunovali byzantského císaře při návštěvě Konstantinopole.

Biskupové Anglikánské církve a britští peerové se sejdou ve Westminsterském opatství, stejně jako tomu bylo před protestantským povstáním. Tehdy stejně jako nyní bude král těmito klíčovými aktéry státu oficiálně uznán. Před nimi by nový monarcha přísahal, že bude bránit Církev a zachovávat práva lidu. V každé zemi, kde se tento obřad konal, pak následovalo pomazání. Tento velmi posvátný prvek obřadu - připomínající díky pomazání hlavy, hrudi, zad a lokte poslední pomazání - vedl mnohé komentátory k tomu, že jej označili za jakousi "osmou svátost".

Tento dojem umocňoval oděv, který následoval po udělení oleje katechumenů nebo křížma. I když se obřad v jednotlivých zemích lišil, ve většině verzí byl monarcha oděn do oděvu připomínajícího jáhenské roucho - štolu, dalmatiku apod. Katolický král byl považován za "smíšenou osobu", která měla současně světský i duchovní charakter. V důsledku toho sloužili císaři Svaté říše římské při papežských mších v Římě jako jáhni a francouzští králové jako podjáhni – a posledně jmenovaný monarcha přijímal při mši z kalicha jako kněz. Pokud byl císař na návštěvě u papeže o Vánocích, zpíval lekci ze štědrovečerního matutina u svatého Petra. V Římě byl císař Svaté říše římské jmenován kanovníkem svatého Petra, francouzský král dostal kanovnictví u svatého Jana Lateránského a králové Španělska a Anglie (až do rozchodu s Římem) stejné funkce u svaté Marie Větší, respektive u svatého Pavla za hradbami: většina katolických monarchů (včetně této čtveřice) měla různé kanonikáty a postavení v královských opatstvích a jiných církevních nadacích.

Po dokončení oblékání byl králi nebo císaři předán státní meč; vytahoval jej z pochvy a mířil jím postupně na všechny čtyři strany, aby dal najevo svou ochotu bránit Církev a lid před všemi nepřáteli. V závislosti na zemi byl usazen na trůn (v případě Anglie na korunovační křeslo v opatství), bylo mu předáno jedno nebo více žezel symbolizujících jeho právo vládnout a povinnost vykonávat spravedlnost a koule - glóbus zakončený křížem symbolizujícím Kristovu vládu nad planetou, který symbolizoval panovníkovu roli zástupce Krista ve světských záležitostech. Panovník dostával prsten, který znamenal jeho sňatek se zemí a lidem.

Biskup (nebo v případě císaře Svaté říše římské při korunovaci na římského krále v Cáchách nebo ve Frankfurtu tři biskupové) nakonec nasadí korunu na hlavu nového panovníka. Tato pokrývka hlavy měla v každé zemi hluboký

význam - od říšské koruny Karla Velikého až po uherskou Svatoštěpánskou korunu. Bud' předtím, nebo potom (opět v závislosti na zemi a době) král přijímal svaté přijímání. Jeho manželka mohla být korunována při samostatném obřadu, po němž by byl pár představen duchovním, šlechtě a prostým lidem, aby přijal pocty a aklamace svých nových poddaných. Následoval by jakýsi průvod zpět do paláce, kde by nevyhnutelně následovala hostina pro významné osobnosti země. Monarcha tak vstupoval do své polokněžské, soudní a vojenské role obdařené legitimitou a autoritou od Boha zprostředkovanou Církví.

Tato skutečnost se v katolické době odrážela ve způsobu, jakým církevní kalendář dominoval životu různých císařských a královských dvorů v Evropě. Právě proto, že Kristus při Poslední večeři spojil své vlastní davidovské kralování s církevním společenstvím - symbolizovaným mytím nohou při Poslední večeři -, byl Zelený čtvrtek, jak se slavil na všech katolických dvorech v Evropě, ve znamení panovníka, který myl nohy chudým. Tak tomu bylo až do doby, kdy se každý z nich v průběhu 19. a 20. století liberalizoval nebo byl svržen. Podobně tomu bylo s darováním zlata, kadidla a myrhy panovníkem královské kapli na svátek Zjevení Páně a (poté, co se tento zvyk ustálil ve 13. století) s jeho pochodem v průvodu Božího Těla. V Rakousku-Uhersku se tak dělo až do roku 1918 a ve Španělsku až do roku 1931.

Monarchie, kterou tyto obřady zdobily, samozřejmě nebyla takovou "korunovanou republikou", jakou známe dnes - dokonce ani obnovená monarchie ve Španělsku. Monarcha měl po udělení autority Církví dostatečnou moc, aby mohl řídit zahraniční a vojenskou politiku svého národa, a zároveň byl přísahou zavázán respektovat místní svobody svých provincií a snažit se koordinovat jako otec rozdílné zájmy - duchovenstva, šlechty, panstva, cechů, měst a rolnictva - svých národů: to, co bychom dnes nazvali subsidiaritou a solidaritou. To vše samozřejmě v různých dobách a na různých místech skončilo a bylo nahrazeno absolutními vládami, pod nimiž všichni žijeme.

Jedním ze zajímavých rysů britské povahy je jejich schopnost držet se skořápek věcí ještě dlouho poté, co jejich obsah zmizel. Po své korunovaci - tolik připomínající korunovaci jeho předchůdců - Karel III. každoročně projde královskou maundy (už žádné mytí nohou, ale koná se bohoslužba a šťastní starší chudí, kteří jsou pro ni vybráni, dostanou speciálně vyražené peníze a hostinu) a nechá si předat tři dary mudrců na Zjevení Páně do královské kaple. Jeho jarní pobyt ve Windsoru se bude stále nazývat "Velikonoční dvůr" a stejně jako letos bude ve vánočním vysílání poměrně silně zdůrazňovat narození Ježíše Krista.

Jedním slovem, v mnoha ohledech bude zachována podoba kdysi katolické monarchie, přestože parlament, který od roku 1688 ve jménu svobody ovládá britskou monarchii, vytváří vlády stejně zlé a prakticky ateistické jako všechny na světě (při vší úctě k tomu, že mezi jeho členy jsou čestné výjimky).

Bylo by lákavé to vše odmítnout jako LARP financovaný z veřejných prostředků (ačkoli ve skutečnosti monarchie - díky korunnímu majetku - přináší daňovým poplatníkům miliony ročně). Ale kromě toho, že holé kosti toho, co kdysi bylo katolickou monarchií, mohou být poučné pro to, jak by mohla a mohla vypadat správa věcí veřejných, je tu vždy naděje, že tyto kosti nějak, nějakým způsobem, mohou jednoho dne znovu ožít.

Král bude pomazán pravým křížem. To, že přijal jméno Karel III (a nikoli Jiří VII, jak se předpokládalo), připomíná jednoho z prvních tří králů, kteří toto jméno nesli: Karla I, zavražděného Cromwellem, který vyjednával s Římem o znovusjednocení, Karla II, který vstoupil do Církve na smrtelné posteli, a "skutečného" Karla III, Bonnieho prince Charlieho, který v roce 45 riskoval vše pro své národy. Modleme se za jeho obrácení (i kdyby to mělo být na smrtelné posteli, jako v případě jeho jmenovce a Eduarda VII.) a za obrácení jeho národů na celém světě. A modleme se také za naše vlastní národy a jejich vládcy, aby se díky jejich obrácení do této neklidné Církve a světa vrátilo něco, co by připomínalo staré křesťanství.

(podle OnePetrFive)

Příběh k zamyšlení: Chlapec a hřebíky

Byl jednou jeden chlapec, který měl neklidnou povahu. Jednoho dne mu jeho otec dal pytel plný hřebíků a řekl mu: "Pokaždé, když s někým ztratíš trpělivost, zatluč jeden hřebík do zahradního plotu."

Hned první den chlapec zatloukl 37 hřebíků. V následujících týdnech se chlapec postupně učil ovládat a počet hřebíků v zahradním plotě byl stále menší. Naučil se, že zatluout hřebík je namáhavější než se ovládnout.

Konečně přišel den, kdy chlapec už nemusel

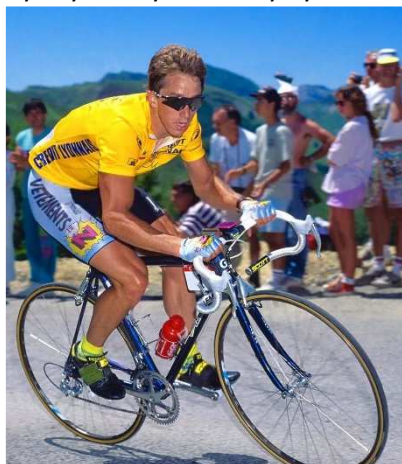
zatlouci žádný hřebík. Přišel za otcem a ten mu řekl, aby teď každý den jeden hřebík z plotu vytrhl, když se ovládne.

Po nějaké době mohl chlapec otci říct, že všechny hřebíky z plotu už vytrhl. Otec mu ukázal na zahradní plot a řekl: "Můj synu, dobře sis počíнал, ale i přesto, podívej se na ten plot, jak je plný dř. Už nikdy nebude jako dřív."

Když se s někým pohádáš a řekneš mu něco zlého, zanecháš v něm ránu. Když do člověka zabodneš nůž, můžeš ho sice zas vytáhnout, ale rána tam pořád je. Nepomůže, když se mockrát omluvíš, rána přesto zůstane. Slovní rána je stejně bolestivá jako ta tělesná. Přátelé jsou vzácní, umí tě rozesmát, dodají ti odvalu, jsou připraveni ti naslouchat, podporují tě a otvírají ti své srdce. Kdykoli jednáš se svými přáteli, pamatuj na plot a hřebíky.

Věděli jste?

Bývalý skvělý americký cyklista Greg LeMond utrpěl v roce 1987 během lovu

vážné střelné zranění. Se svým strýcem a švagrem si v domovině vyšel na lov krocanů, bylo to jen týden předtím, než se měl vrátit do Evropy po rekonvalescenci po zlomenině zápěstí. Během lovu se rozdělili, a když LeMondův švagr najednou za svými zády zaslechl pohyb, otočil se a v domnění, že ve křoví se skrývá krocan, vystřelil. Jeho střelba však zasáhla Grega LeMonda. Ten měl štěstí, že na blízku byla policejní helikoptéra, která ho rychle transportovala do nemocnice. Přesto však cyklista, který měl v té době už na kontě vítězství na Tour de

France v roce 1986 a titul mistra světa z roku 1983, ztratil 65 procent krve. Američana se podařilo zachránit, v těle mu však zůstalo 35 broků. Přesto se dokázal úspěšně vrátit do cyklistického kolotoče a ještě dvakrát ovládnout Tour (1989 a 1990) a získat ještě jeden titul mistra světa (1989).

(podle KN)

Knižní okénko

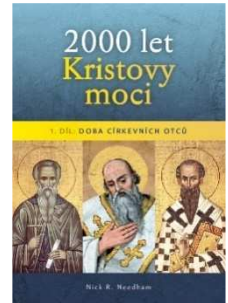
Nick R. Needham

2000 let Kristovy moci – I. díl: Doba církevních otců

2000 let Kristovy moci je vícesvazkové dílo o dějinách církve. Je akademicky spolehlivé, a přitom napsané lehkým a čtivým stylem, díky němuž je přístupné každému, kdo se zajímá o historii Církve.

První díl knihy 2000 let Kristovy moci zahrnuje období od 1. století do počátku středověku. Zabývá obdobím církevních otců a obsahuje příběhy mučedníků, jako byli Blandina a Polykarp, teologů, jako byli Atanáš a Augustin z Hippo, a kazatelů, jako byl Jan Zlatoústý.

Vydalo nakladatelství Poutníkova četba
cena 550,- Kč

Larry Osborne

Kde farizejové udělali chybu: a jak neskončit stejně

Farizej.

Nikdo nechce být jako farizej. Farizejové jsou přece ti zlí, nafoukaní intelektuálové, kteří se hádali s Ježíšem. My nikdy nechceme být jako oni.

My chceme být opravdoví, radikální, misijní, evangelijní, bibličtí, zapálení a milejší Bohu víc než všichni ostatní. Chceme do toho dát všechno.

A právě na této cestě nás může naše horlivá víra a zápal přivést na cestu farizejství. Potichu, nenápadně, aniž bychom tušili, co se děje, se stáváme novými farizeji. Cesta farizejů totiž začíná výrokem: „Nejsme, jako oni.“

Vydalo nakladatelství Návrat domů
cena 224,- Kč

DOBRODRUŽSTVÍ
S JEŽIŠEM

Většina z nás nemá v oblíbě tmu. Ve tmě ztrácíme orientaci a okolí někdy působí velmi strašidelně.

Největší tmu jsem
zažila během stanování
v přírodě.

Zkuste si to doma s dospělými:
připravte si svíčky a zápalky.
Večer zatáhněte závěsy
a zhasněte světlo. Jak
se všechno změnilo?
Kde je nábytek a jak
vypadají naši blízcí?

Potom si zapalte jednu
svíčku. Co se změnilo

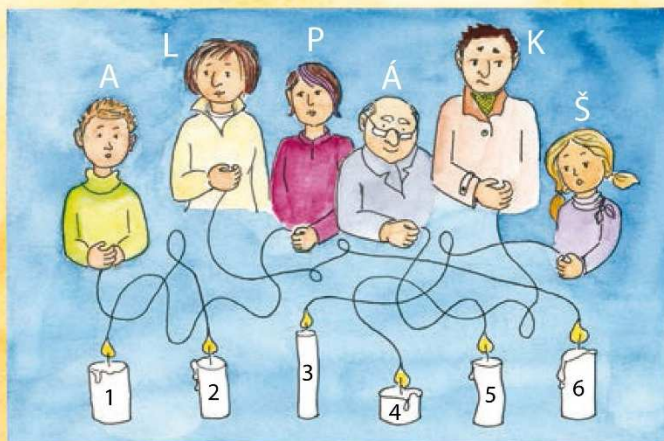
díky malému plamínku? Zapalte si od ní i
další svíce. Kam zmizela černá tma, která
předtím pohltila úplně všechno? **Obrázek ve tmě
se přece liší ve dvou detailech. Najdeš je?**

Při velikonoční vigílii se před vchodem
do kostela zapálí malý oheň a od něj
pak velikonoční svíce. **Jak se tato
svíce nazývá, ti prozradí bludiště..**

I zmrtvýchvstalý Ježíš pro nás
představuje světlo. Je světlem,
které navždy vítězí nad temnotou
a smrtí.

SVĚTLO
SR

V MĚM DCI

Když kněz nebo jáhen přinese svítilící svíci do kostela, světla jsou zhasnutá. Všichni, kteří jsou v kostele, si od ní zapálí svíčky, co drží v rukou.

Pán Ježíš nám už při křtu dává své světlo. **Postupně doplň všechny samohlásky a zjistíš, co říká Pán Ježíš v Janově evangeliu** (Jan 8, 12):

J__js__m sv__tl__sv__t__ . Kd__m__n__sl__d__j__, n__b__d__ch__d__t
v__t__mn__t__, __l__b__d__m__t sv__tl__ž__v__t__."

Někdy se zdá, že světélko v mém srdci zesláblo nebo vyhaslo... Je to většinou tehdy, když zapomenu na Pána Ježíše a na jeho lásku ke mně. Ale Ježíš vykoupil i mě -
Stále na mě čeká. _____
(doplň svoje jméno)

Aby světlo v mém srdci stále svítilo:

- 🔥 Každé ráno zapálím modlitbou plamen ve svém srdci. Večer se opět podívám do svého srdce a popřemýšlím, čím se mi podařilo plamínek v srdci udržet a čím ho zháším.
- 🔥 Odevzdám Ježíšovi vše, z čeho mám radost a děkuji za jeho dary.
- 🔥 Odevzdám mu to, co mě tíží. Je to moje neochota či nějaký špatný skutek? Poprosím Boha o odpuštění a o pomoc v boji s mými slabostmi.
- 🔥 Na co si chci tento týden dát pozor? O co se chci snažit? Je někdo v mém okolí, komu můžu nabídnout pomoc či úsměv?

- 🔥 Pokud už můžu, pravidelně chodím ke svatě zpovědi, při které mi Bůh prostřednictvím kněze odpustí všechny mé hříchy. Potom mohu přijmout Ježíše přítomného v Eucharistii.

Svícen do modlitebního koutku

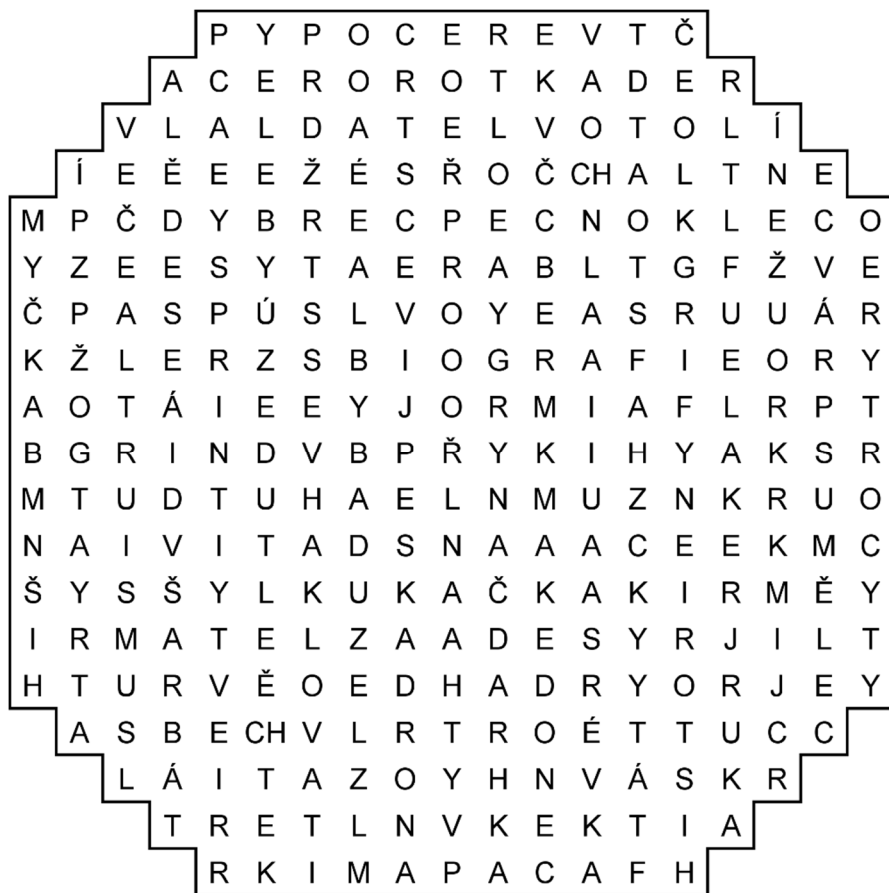
Potřebuješ: staré dřevěné kostky, silné lepidlo, akrylové barvy, víčko ze zavařeninové láhve, štětec nebo tenkou fi xku.

Postup: Povybírej díly stavebnice a pokládej je tak, aby vznikl pěkný stojan. Jednotlivé díly přilep k sobě a nech zaschnout. Navrch přilep víko ze zavařeninové láhve. Svícen namaluj zvolenou barvou, možná bude zapotřebí více vrstev. Po vysušení svícen dozdob fixkou.

Světlo svíce na svícnu může doprovázet tvou modlitbu.

Na sv. Marka chodíme do polí prosit za dobrou úrodu. V tajence najdete dokončení jedné pranostiky, která se váže ke dni jeho svátku. **Na svatého Marka...**

Acer; Alda; altruismus; apsary; atol; averse; azyl; biografie; Burš; cukrovar; čert; červ; čtverec; děla; erby; erytrocyty; eskadrona; farmy; fikce; furt; grif; grind; hadry; haltr; historie; Hradčany; Irma; jive; just; keks; klovati; koncepce; Kordillery; krást; kroužení; kukačka; kvér; lego; lepy; letadla; Makedonec; mapa; masa; menhiry; mizerie; myčka; naivita; nebezpečí; neslepotat; ocel; olova; orle; Otov; paví; plán; potřeba; redaktor; rétor; ruka; ryse; ředkev; skalpy; správce; sprint; stoa; strž; tepy; termy; ticho; tlach; tret; tuha; umělec; útes; veto; zvětšit

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Biblické hodiny

Setkání nad hledáním mše svaté v Bibli pokračují i v tomto měsíci, a to ve středu 12. a 26. dubna po mši svaté v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Pouť v Olší

Mše svatá v neděli 23. dubna v 8:00 hod.

Prosby za úrodu

V úterý 25. dubna v 16:00 hodin v Dolních Loučkách v kostele, potom půjdeme tradičně ke kapličky sv. Jana Nepomuckého pod hřbitovem.

Výjezdní pouť

Opět po dvou letech bychom 8. května vyjeli na pouť. Navštívili bychom poutní místa Panny Marie, přičemž jedno je ve vesnici, která se příliš stará a druhé v kostele svatého se sekerou a měšcem. Víte už, kam pojedeme? ☺ Bližší informace včas v nedělních ohláškách.

Změna vyhrazena

Něco na závěr...

Tři sousedi diskutovali o správné pozici a postoji při modlitbě. Jeden řekl: „Měl bys klečít na kolenou se skloněnou hlavou, v bázni před Hospodinem.“ Druhý muž oponoval: „Pamatujte na to, že jste byli stvořeni podle Božího obrazu. Pozice, ve které se máme modlit, je stát s pohledem upřeným do nebe do Boží tváře a mluvit s ním jako dítě se svým otcem.“

Třetí muž promluvil a řekl: „Já teda o těch pozicích moc nevím, ale tu nejvroucnější modlitbu jsem se modlil hlavou dolů ve studni.“

U lékaře: "Tady jsem vám paní napsal recept."

"Jé, pane doktore, vy taky vaříte?"

Je chytřejší pes, nebo kočka? Samozřejmě, že kočka! Už jste viděli, aby deset koček tahalo po tundře saně s nákladem?

"Nechápu, jak někdo mohl uhodnout můj PIN!"

"Co jsi měl za PIN?"

"Letopočet, kdy papež Řehoř IX. svatořečil svatého Dominika, zakladatele dominikánského řádu."

"A v kterém roce to bylo?"

"V roce 1234."

Přečetl jsem důkladně Písmo svaté hledaje odpověď na své nejhlubší pochyby. Pochopil jsem vše o neposkvrněném početí Panny Marie, vše o zázraku s chleby a rybami, o vzkříšení Krista, dokonce jsem pochopil i tajemství Svaté Trojice a Ducha Svatého. Nikdo však dosud nedokázal odpovědět na mou nejpálčivější otázku: Co se stalo s Josefovou dílnou? Zkrachovala? Prodal ji?

Rodina se vrací z nedělní mše a otec kritizuje: "Ten farář není žádný kazatel, jeho řeč byla nudná, a hlavně moc dlouhá. Varhaník několikrát hmátl vedle a o zpěvácích je škoda mluvit."

Syn Mirek mu na to odpoví: "Ale tati, co chceš!? Myslím, že za těch dvacet korun to docela ušlo ..."

Doktor mi řekl, že ranní rozcvička mi přidá pár let života... A měl pravdu. Po dnešních třiceti dřepech se cítím na 85.